

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

instagram catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

twitter @catalunyacristiana.bsky.social

twitter @catcristiana

youtube catalunya cristiana

Portes d'esperança

Els temples jubilars diocesans conviden a viure una experiència de perdó i acollida en l'Any Sant

P 8-13

Agustí Codinach

La basílica de la Sagrada Família és un dels temples jubilars de l'arxidiòcesi de Barcelona. El seu rector, Mn. Josep M. Turull, que també és director del Secretariat diocesà de Turisme religiós, Santuaris i Pelegrinatges de l'arquebisbat de Barcelona, acollint dues feligreses.

VIDA ECLESIAL

L'Església prega pel Papa

P 16-17

© Vatican Media

IN MEMORIAM

En record de Viqui Molins

P 38 - 39

Agustí Codinach

SUMARI

2 MARÇ 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
L'entrevista	24
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
In memoriam	38
Agenda	46
Des del carrer	47

18-19

Bel Espoir, un vaixell per portar pau i esperança al Mediterrani

L'arquebisbat de Barcelona
acollirà la primera etapa
d'aquesta travessia

20-21

La Sagrada Família afronta amb optimisme els propers reptes constructius

El centenari de la torre de Sant Bernabé serà l'avantsala de l'Any Antoni Gaudí

24-28

“El desplaçament forçat és un fet dramàtic en la vida d'una família”

Entrevista a Rosita Milesi,
religiosa scalabriniana i premi
Nansen de l'Agència de l'ONU
per als Refugiats

47

El Sínodo, avui i aquí

El cardenal Joan Josep Omella
i la presidenta d'Acció Catòlica
General, Eva Fernández,
participen en una jornada sobre el
Sínodo al Seminari Conciliar

EDITORIAL

El gra de blat que mor i dona fruit

“Si el gra de blat mor, dona molt de fruit”, llegim a l’evangeli de Joan 12,24, i en el cas de la religiosa Viqui Molins, filla espiritual de santa Teresa de Jesús i de sant Enric d’Ossó, aquesta màxima es compleix amb escreix. El llegat que ha deixat en morir-se —la nit del 19 de febrer als 88 anys— sens dubte que continuarà donant fruit. De fet, va poder assistir en vida a la creació de la fundació que porta el seu nom i que precisament ha de continuar la seva obra a favor dels més necessitats.

Sempre deia que sor Genoveva Masip havia estat la seva mestra de tendresa. Ella, que com a Filla de la Caritat va ser mare de molts, també ha mostrat de forma pedagògica l’Evangeli fet carn. A través dels llibres i dels articles que va escriure, de la seva participació als mitjans de comunicació, era una persona coneguda i reconeguda socialment. Els grans mitjans no sempre presenten una imatge positiva de l’Església, però el seu testimoni servia per trencar amb alguns tòpics malaurats.

A *Catalunya Cristiana* va començar a escriure setmanalment el 23 de març del 2006. Prenia el relleu d’un altre mestre de tendresa com va ser Adrià Trescents, germà de La Salle. A partir d’aleshores, la seva *Finestra a la vida* s’obria de bat a bat a un món, el de la marginació, que tot sovint ens queda lluny del nostre dia a dia. En tots els articles, des del primer a l’últim, que publiquem aquesta setmana, testimoniava l’Església a l’estil de Jesús; una Església cent per cent evangèlica.

La Viqui ens ha deixat quan celebrem el Jubileu 2025 i mentre tota l’Església prega pel papa Francesc. Una coincidència providencial per recordar-nos que hi ha vides que sembren esperança de present i recullen fruits de futur.

.....

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana a les Xarxes

SALVADOR ILLA ROCA ✕

@salvadorilla

20/02/2025

President de la Generalitat de Catalunya

Lamento la mort de la monja Viqui Molins, cofundadora de l'Hospital de Campanya de Santa Anna, al Gòtic de Barcelona, i Creu de Sant Jordi el 2016. Sempre recordarem la seva gran tasca ajudant les persones més vulnerables. EPD

VALENTINA ALAZRAKI ✕

@valealazraki

20/02/2025

Vaticanista

Als que pregunten sobre la firma d'una carta de renúncia per part del Papa aclareixo que el mateix Francesc va dir que ho havia fet després de la seva elecció el 2013 i que va lliurar la carta a l'aleshores secretari d'Estat el cardenal Bertone en cas que la seva salut li impedís seguir

IGNASI MORETA ✕

@IgnasiMoreta

19/02/2025

Editor de Fragmenta

Avui arriba a les llibreries un llibre que em fa una particular il·lusió: Pere Lluís Font ha dedicat 30 anys a traduir Joan de la Creu al català respectant mètrica, rima i sentit, amb un resultat literalment extraordinari. És un llibre que ha posat en crisi tots els meus dogmes...

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

LA MÍSTICA DE SANT JOAN DE LA CREU, TAMBÉ EN CATALÀ

Poemes essencials de Sant Joan de la Creu és el títol d'un llibre, editat per Fragmenta, en què Pere Lluís Font ha assolit el difícil repte de traduir al català els tres poemes místics de Joan de la Creu: *Càntic espiritual*, *Nit obscura* i *Flama d'amor viva*. El 21 de febrer en una entrevista a la secció *Temps de diàleg* del programa *Sense distància*, el filòsof explicava algunes claus del seu treball, que ha respectat el ritme i la rima, amb l'objectiu que els poemes "diguin gairebé el mateix i sonin quasi igual". Font també recordava que el missatge

permet una lectura laica.

L'edició, amb els poemes en català i els originals en castellà, inclou una introducció molt orientadora, notes aclaridores i dades sobre aspectes de l'aportació de Joan de la Creu al patrimoni literari i espiritual. Pere Lluís Font, de 90 anys i fill de Pujalt (Pallars Sobirà), ha estat professor a la Universitat Autònoma de Barcelona i vicepresident de la Fundació Joan Maragall. El 2003 va rebre la Creu de Sant Jordi i el 2005, el doctorat *honoris causa* per la Universitat de Lleida.

Zoom MACIÀ GRAU

Càritas Goma

Unes setmanes després de l'atac del grup M23 a la ciutat de Goma, a la República Democràtica del Congo, el 19 de febrer passat van ser assassinats 70 cristians dins d'una església de la província de Kivu del Nord. La persecució ha obligat a tancar totes les esglésies, les escoles i els centres sanitaris de la zona, des d'on Càritas Goma continua alertant que la situació humanitària empitjora dia a dia.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

3 de març del 1941

A Barcelona, en plena postguerra, s'inaugura el I Saló de la Moda Espanyola

Contrapunt

Com afrontar les emergències

**YAGO APARICIO
FERNÁNDEZ**

Referent d'Emergències,
Gestió de Riscos i Seguretat
a Càritas Espanyola

A Càritas, treballem estretament amb els equips sobre el terreny

La gestió d'emergències és un repte complex que requereix una resposta coordinada i eficient. Hem après valuoses lliçons a València.

En primer lloc, és fonamental establir un protocol clar i eficaç per a la gestió de l'emergència. Càritas ha implementat un protocol que va permetre una ràpida identificació de les necessitats més urgents, especialment de les persones en situació de vulnerabilitat.

La comunicació i coordinació són essencials. A Càritas, treballem estretament amb els equips sobre el terreny. Això va permetre una millor distribució dels recursos i una resposta més ràpida a les necessitats emergents. En aquest sentit, seguir

les instruccions de les autoritats i coordinar-se amb altres organitzacions és un altre aspecte clau que resulta indispensable per evitar duplicar esforços.

Un altre aspecte crucial és la mobilització de voluntaris. La solidaritat de la societat espanyola va ser extraordinària, i moltes persones es van oferir per ajudar. Això no obstant, és important canalitzar aquesta ajuda de manera coordinada i organitzada. En aquest sentit, l'ideal és intentar evitar col·laboracions puntuals i aprofitar aquesta solidaritat sobrevinguda per fomentar un compromís a mitjà o llarg termini.

Respecte de la millor manera d'ajudar, sempre és a través de donacions monetàries. Moltes vegades ens

resulta complicat traslladar aquesta idea a l'opinió pública, però és un aspecte contrastat a través d'any d'experiència en gestió d'emergències. Les ajudes monetàries permeten la compra dels productes que més es necessiten.

Finalment, la meua recomanació és canalitzar sempre la nostra solidaritat a través d'organitzacions reconegudes.

En resum, afrontar les emergències requereix una combinació de planificació, coordinació i solidaritat. L'experiència de la dana a València ens ha ensenyat que, amb un enfocament organitzat i col·laboratiu, podem respondre de manera efectiva i ajudar les comunitats a recuperar-se més ràpidament. ■

Des del monestir

Un Déu d'oportunitats, no de rebaixes

**JOSEP MIQUEL
BAUSSET**

Monjo de Montserrat

La Quaresma és una oportunitat per canviar el nostre cor

La Quaresma d'aquest 2025, en el nostre camí cap a la Pasqua, ens mostra que el Déu de Jesús és un Déu d'oportunitats, però no de rebaixes.

Un any més, la Quaresma és l'oportunitat que Déu ens dona per fer el camí de retorn a ell, que en la seva sol·licitud ens estima i ens espera sempre. Més encara, és ell mateix que surt al nostre encontre per abraçar-nos i acollir-nos, com un pare abraça i acull el seu fill. I per això Déu ens dona una oportunitat i una altra, com els pares o els mestres donen als seus fills o als seus alumnes, tantes oportunitats com fan falta. I és que Déu, com ho han de ser els pares o els mestres, és exigent (no intran-

sigent), perquè ens estima i vol que donem el màxim que puguem donar.

Però el nostre Déu no és el Déu de les rebaixes. Déu no fa rebaixes, perquè si en fes (com si en fessin els pares o els mestres), estaria fent trampa. Com l'atleta que s'entrena per fer el salt de perxa. El primer dia no aconsegueix superar el llistó i per això ho ha d'intentar una vegada i una altra. Però sense fer trampes. Sense rebaixes. Sense baixar l'alçada del pal que ha de saltar.

La Quaresma és una oportunitat per canviar el nostre cor. O millor encara: perquè Déu canviï el nostre cor i ens en doni un de nou, per viure d'una manera diferent de com vivíem. La Quaresma ens ha de fer viure, com

els qui han rebut un trasplantament de cor, una vida nova.

En una societat "líquida", que menysprea l'esforç i el sacrifici i que ho relativitza tot, l'oportunitat que ens dona Déu cada Quaresma demana aprofitar-la i acollir-la.

El nostre camí quaresmal ens demana de saber aprofitar les oportunitats que Déu ens ofereix. I també de saber oferir-les als altres. Sense rebaixes. Perquè quan fem rebaixes, deixem de ser el que érem.

Tant de bo visquem les oportunitats de la Quaresma com un regal que Déu ens fa un any més, per esdevenir testimonis d'esperança i arribar així a la santa Pasqua amb goig de l'Esperit Sant. ■

L'esperança cristiana consisteix en el fet que, davant la mort, rebem la certesa que, gràcies a Crist, la vida no s'acaba, sinó que es transforma per sempre

Quaresma jubilar

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

El proper dimecres iniciem el temps fort de la Quaresma. Ho fem amb la imposició de la cendra als nostres caps, fet que ens recorda la fragilitat de la nostra condició i la dependència que tenim els uns dels altres i, especialment, de Déu.

La Quaresma és un temps litúrgic que no té un fi en si mateix, sinó que la seva raó de ser és preparar-nos per viure amb goig i plenitud el temps de Pasqua, que iniciarem d'aquí a uns quaranta dies amb la celebració solemne de la resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist.

Enguany, la Quaresma queda marcada per la celebració del Jubileu ordinari de l'any 2025, sota el lema "Pellegrins d'Esperança". És per aquest motiu que us convido a preparar els vostres cors i les vostres ànimes per a la celebració de la Pasqua amb la lectura de la butlla de convocatòria d'aquest Jubileu, que porta per

títol *Spes non confundit* ("L'Esperança no defrauda", *SnC*). La podeu trobar fàcilment a internet o a les nostres llibreries religioses.

En un món agitat i angosat com el nostre, els cristians som cridats a viure l'esperança que Crist ens ha comunicat. A més, tenim el deure d'anunciar-la i compartir-la amb tants éssers humans que anhel·len una altra manera d'existència. Per això, el Papa ens convida a ser "Pellegrins d'Esperança".

En què consisteix o radica la nostra esperança cristiana? El papa Francesc ens diu que l'esperança cristiana troba el seu fonament en l'afirmació de fe: "Crec en la vida eterna." I, afegeix, l'esperança "és la virtut teològica per la qual aspirem a la vida eterna com a felicitat nostra" (*SnC*, 19).

En virtut de l'esperança cristiana, "tenim la certesa que la història de la humanitat i de cadascun de nosaltres no es dirigeix cap a (...) un abisme fosc, sinó que s'orienta a la trobada amb el Senyor de la glòria" (*SnC*, 19). L'esperança cristiana consisteix en el fet que, davant la mort, rebem la certesa que, gràcies a Crist, la vida no s'acaba, sinó que es transforma per sempre (cf. *SnC*, 20).

Sabeu quin és el problema pel qual hem perdut l'alegria i l'entusiasme veritables? Potser no acabem de creure'ns el contingut de la nostra esperança cristiana. Per això hem de pregar a Déu amb fe i intensitat, perquè, per mitjà de Jesucrist i de l'Esperit Sant, revifi en nosaltres el desig de la vida eterna i de la comunió amb Déu.

Demaneu a Déu ser capaços de viure amb la consciència que la nostra vida és eterna, que aquí estem de pas i que, en travessar el llindar d'aquesta existència humana, ens espera una vida apassionant, sense dolor ni angoixa, sense patiment, ni mort ni pecat, gaudint de l'amor i de la vida sense límits, que venen de Déu.

Si visquéssim amb plenitud la virtut de l'esperança, la nostra manera de viure canviaria radicalment. Les nostres pors es dissiparien. Per exemple, el dolor davant la mort d'un ésser estimat es transformaria en pau, en saber que ja ha entrat a la casa del Pare i per saber que aquesta persona vetlla per nosaltres. Només és un comiat físic temporal.

Benvolguts germans i germanes, en aquest inici de Quaresma demanem amb intensitat a Déu que ens regali el do de l'Esperança. ■

Les diòcesis celebren el Jubileu amb un profund esperit d'acollida

ESPERANÇA ENCARNADA EN LA VIDA

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Qui no pugui peregrinar a Roma per viure el Jubileu, centrat en l'esperança, el pot celebrar a les Esglésies particulars. El papa Francesc indica que totes les basíliques, juntament amb les catedrals i altres esglésies i santuaris rellevants a cada diòcesi, són temples jubilaris. En aquest sentit, ens explica el rector de la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, Mn. Xavier Aymerich, "aquesta designació subratlla el valor d'aquestes esglésies, no només pel títol, sinó pel significat pastoral i espiritual que tenen per al poble de Déu. Per això és un repte que ens exigeix ser a l'alçada del que se'ns demana".

Com a rector del santuari-basílica del Sant Crist de Balaguer, Mn. Joan Pujol considera que ser temple jubilar és "una gràcia especial que ha de donar el seu fruit en l'acolliment dels pelegrins que pujaran per rebre el do de la indulgència plenària en aquest Any Jubilar".

Un altre temple jubilar és el santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus. El prior de Reus i capellà del santuari, Mn. Joaquim Fortuny, es mostra molt feliç pel fet de ser lloc de referència:

La basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès té a l'exterior el cartell del temple jubilar ben visible.

JAUME GABARRÓ

“La fe en Déu i en la vida eterna són el fonament més gran d’esperança, tant personal com amb vistes a la renovació del món”

“És una ‘església jubilar’ on poder tenir una nova trobada amb el Senyor, acompanyats per la Mare de Déu; trobada que ens ompli de gràcia, ens renovi per dins i ens mogui a propòsits fermes de fidelitat en el seguiment de Jesucrist, que comportarà un compromís de vida envers els germans i un veritable desig de fraternitat.”

Cada diòcesi ha dissenyat amb cura aquest Any Jubilar perquè els fidels puguin viure’l intensament i amb diferents propostes. En el cas de la diòcesi de Solsona, el seu vicari

general, Mn. Marc Majà, apunta que s’ha preparat un “recorregut jubilar” per la catedral que permeti el pelegrí fer una visita espiritual al temple i aprofundir el significat del Jubileu. També s’ha organitzat un itinerari especial al Museu diocesà seguint els articles del Credo, amb ocasió dels 1.700 anys del Concili de Nicea “i s’ha convidat feligresos i comunitats a peregrinar a Solsona, tot passant comunitàriament o a títol individual per aquests espais”. També la Delegació de Joventut participarà en el Jubileu dels Joves

El 2 de febrer més de 40 religiosos i religioses, amb verges consagrades, van peregrinar al santuari del Sant Crist de Balaguer on el bisbe coadjutor, Mons. Josep-Lluís Serrano, els va animar a viure el Jubileu.

a l'estiu i està prevista una peregrinació a Roma a la tardor.

L'Església mima especialment en aquest Any Sant l'acollida. Per això, els diferents temples jubilar amplien l'horari d'obertura i tenen situats en llocs ben visibles els cartells i símbols del Jubileu. Ofereixen informacions molt completes de totes les activitats, serveis per acollir els pelegrins i tot tipus d'ajudes per viure l'experiència jubilar.

"A partir de la Quaresma", subratlla Mn. Aymerich, "cada di-jous hi haurà confessions i missa jubilar amb professió de fe, pregària per les intencions del Sant Pare i invocació a la Mare de Déu. I Dilluns Sant hi haurà una celebració comunitària de la penitència amb absolució individual presidida per un dels missioners de la misericòrdia del nostre bisbat, Mn. Manel Roig".

Des del santuari del Sant Crist de Balaguer, Mn. Joan Pujol ens convida a viure l'experiència de peregrinar, "sobretot si es fa el camí del Via Crucis a peu per arribar-hi. Els santuaris, a la diòcesi, són llocs on es peregrina per resar, venerar la imatge que el presideix i trobar la pau interior. El fet que, a més, sigui temple jubilar és una raó més per visitar-lo i per obtenir la gràcia de la indulgència".

A l'arxidiòcesi de Tarragona, la Mare de Déu de Misericòrdia remet a l'amor misericordiós "que Déu ens té", recorda Mn. Joaquim Fortuny, "i que se'ns dona especialment en aquest Any Jubilar. L'aportació que fa el nostre santuari és ser un d'aquests cinc llocs de la diòcesi on es facilita d'una manera estable tot el que convingui perquè tothom qui ho desitgi pugui peregrinar-hi, fer un recorregut, tot i que no sigui massa llarg, característica important d'aquest Jubileu, pregar, rebre el perdó i acollir el do de la indulgència".

L'ABRAÇADA DEL PARE

El papa Francesc, a la butlla de convocatòria del Jubileu, insisteix molt en la indulgència i la plenitud del perdó de Déu que no coneix límits. El temps de la Quaresma, que estem a punt de començar, pot ser una bona oportunitat per redescobrir l'abraçada d'amor del Pare.

En aquest sentit, Mn. Joan Pujol

reconeix que "la crisi del sagrament de la Reconciliació és evident en la pastoral parroquial. Per això aquest Any Sant és una ocasió magnífica per tornar a valorar-lo i oferir-lo als fidels. Els santuaris són llocs molt adients per celebrar aquest sagrament".

La insistència del Papa sobre aquest tema, opina Mn. Marc Majà, "parla, d'una banda, de la gran importància que té per a l'ésser humà l'experiència del perdó i la misericòrdia de Déu i, de l'altra, de la constatació que la pràctica del sagrament de la Reconciliació està en hores baixes. Si ho rumiem bé, probablement la poca valoració d'aquest sagrament participa del context social general de secularització, en el fons, del poc interès (almenys aparent!) per les coses de Déu. En aquest sentit, l'oportunitat que suposa l'Any Jubilar és doble: la crida a repropo-sar la relació de la persona amb Déu (com a font d'esperança) i, d'aquí, una invitació a rebre el seu perdó".

"El Jubileu és un camí de conversió cap a la porta de la Salvació", assegura el rector de la basílica i de la parròquia de la Sagrada Família de Barcelona, Mn. Josep M. Turull, "que és Crist, i això es veu representat en el camí de pelegrinatge que porta a la porta santa de Roma i que culmina en la reconciliació sacramental. D'aquesta manera, es viu la confessió com el retorn a la casa del Pare, tot rebent la seva abraçada misericordiosa, perdonadora i transformadora. L'Any Sant ens convida a redescobrir el sagrament de la Reconciliació d'aquesta manera i, així, pot ser viscut sense por i amb la joia que obre a l'esperança d'un Déu que mai no la perd en nosaltres".

I és precisament aquesta esperança la que estem cridats a comunicar en un món que tant la necessita. A la diòcesi de Girona, un dels seus temples jubilar és l'església del monestir de Solius. El P. Jaume Garró, monjo cistercenc d'aquesta comunitat, ens diu que "la fe en Déu i en la vida eterna són el fonament més gran d'esperança, tant personal com amb vistes a la renovació del món".

En moltes ocasions, però, sembla que hem desistit de ser fars joiosos d'esperança, un fet que també critica el papa Francesc. És cert que el panorama és preocupant: guerres,

injustícies, persecucions, pobresa, individualisme, materialisme... però precisament és en aquestes situacions on l'esperança cristiana ha de brillar. "Els que creiem en Jesús", sosté el prior de Reus, Mn. Fortuny, "hem rebut un missatge ben contrari a tot això: pau, fraternitat, igualtat, generositat, solidaritat, netedat de cor, compartir... i per això no podem viure sense esperança. L'Església, que és dipositària del missatge de Jesús, ha de dir al món que hi ha esperança, que totes aquestes coses negatives poden canviar. Però el canvi no es fa sol, el fem les persones, i com que no podem donar el que no tenim, hem d'acollir el do de l'esperança, convertir-nos sincerament de tot allò negatiu que pugui haver-hi a les nostres vides i esdevenir portadors d'esperança, 'Pelegrins d'esperança'".

Amb tot, exposa el vicari general de Solsona, Mn. Majà, "podem dir que 'sí', que som una Església esperançada, perquè a arreu de les nostres comunitats hi ha persones i grups que, desafiant tantes coses, es reuneixen i actuen impulsats per l'Esperit, seguint l'Evangelí, sent llum d'esperança per al seu voltant".

També el rector de la basílica de la Sagrada Família coincideix a assenyalar que "l'Església és un signe d'esperança en aquest món, d'esperança que l'Amor pot vèncer l'odi i el mal. Però en això sempre podem millorar i més en aquests moments històrics, en els quals tantes coses porten a perdre l'esperança, fins i tot a causa de certs pecats dels mateixos membres de l'Església".

Molts cops no copsem totes les accions que es duen a terme des de

JOSEP M. TURULL
"Aquest Any Jubilar
no és un punt
d'arribada, sinó
l'entrenament
espiritual per
avançar cap a Déu
de manera més
decidida"

Juan Pablo Arias

El sagrament de la Reconciliació, apunta el P. Jaume Gabarró, “és un gran i joiós tresor de la vida cristiana”.

l'Església i que són llavors d'esperança. Així ho va viure Mn. Xavier Aymerich en la primera al·locució del bisbe Xabier Gómez als sacerdots i diaques de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat: "Ens va fer una llista dels signes d'esperança que ha trobat des de la seva recent estada entre nosaltres i tots vam quedar sorpresos, perquè n'hi ha molts i sovint no en som conscients i potser resten amagats i poc valorats. Però certament som signes d'esperança, i ho hem de ser encara més, perquè el nostre món necessita aquest missatge i el nostre testimoni."

JUBILEU QUE DEIXA EMPREMTA

Un dels riscos és que aquest Any Jubilar passi per la nostra vida sense deixar-hi empremta. D'aquí la recomanació del P. Gabarró que tinguem "una vivència forta, de referència". El Jubileu pot contribuir al fet que "cada fidel renova la pròpia fe, amb l'experiència del perdó de Déu i l'empenta que el porti a esdevenir-ne testimoni. El lema del Jubileu diu que hem de ser 'pelegrins d'esperança', però el lema de l'objectiu diocesà del nostre bisbat per a aquest curs afegeix: 'Cridats a ser testimonis d'esperança'", ens diu el rector de Santa Maria de Vilafranca, Mn. Aymerich.

Aquest Jubileu deixarà una marca en nosaltres si realment som capaços de viure'l amb esperança i "si aconseguim viure i transmetre el que suposa un Any Jubilar", reflexiona Mn. Fortuny, "fer créixer l'amor a Déu, tenir esperit de conversió, esforç per erradicar el pecat i el mal de la pròpia vida i de la nostra societat, que es fa palès amb la confessió sacramental; el compromís decidit d'amor als germans, especialment als més pobres, de fraternitat i de pau; juntament amb un amor sincer a l'Església i al Papa, pel qual preguem per rebre el do de la indulgència; i la comunió, que manifesta la centralitat de l'Eucaristia en la vida de l'Església i, ensems, de cada cristià".

Mn. Turull parla d'aquest Any Jubilar "no com un punt d'arribada, sinó com l'entrenament espiritual per avançar cap a Déu de manera més decidida".

Aconseguir que l'esperança toqui el cor de les persones i de les comu-

nitats, i que generi un compromís de conversió i d'amor a Déu i als altres que es tradueixi en la nostra vida diària no és senzill: "No es tracta de quelcom que es pugui 'fabricar' o 'provocar' (hi intervenen la gràcia de Déu i la llibertat humana), però sí, com a Església, podem intentar crear bones condicions perquè l'encontre entre Déu i la criatura es doni."

El papa Francesc confia que en aquest Jubileu ens deixem atraure per l'esperança i que ens permetem ser instruments per contagiar-la als altres. El desig del P. Jaume Gabarró és que aquest Any Jubilar doni "els fruits d'una pregària insistent per a la conversió dels pecadors i perquè els allunyats de Déu l'arribin a conèixer".

Al rector del santuari del Sant Crist de Balaguer, Mn. Pujol, li agradaria que el fruit més important fos "la reconciliació. El Jubileu és un signe de reconciliació, ja que obre un temps favorable per a la pròpia conversió. És posar Déu al centre de la meua existència, avançant cap a Ell i reconeixent la seva primacia. En concret, es tracta de viure el sagrament de la Reconciliació, d'aprofitar aquest temps per redescobrir el valor de la confessió i de rebre personalment la paraula del perdó de Déu. I tot això intensificant la pregària, inspirats per l'Esperit Sant".

De la seva banda, Mn. Fortuny, des del santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia, ho té molt clar: "Que siguem cada dia més bons, que creixem en santedat; que estimem cada dia més Déu i els germans."

Aquesta esperança, com ens diu el Papa, no defrauda perquè està fonamentada en la certesa que res no ens pot separar de l'amor de Déu. I aquesta seguretat porta a una alegria que no es pot amagar, com indica Mn. Joan Pujol: "El Jubileu ens convida a viure amb joiosa esperança el nostre caminar com a deixebles de Jesús seguint les seves petjades. Si vivim esperançats i amb alegria la nostra vocació cristiana sabrem oferir aquesta esperança a un món que sovint viu en la indiferència i en el temor."

No desaprofitem aquest temps de gràcia, "una ocasió per enfortir la fe amb il·lusió renovada i una exhortació a mostrar amb signes concrets l'esperança cristiana a tota la societat", anima Mn. Xavier Aymerich. ■

MARC MAJÀ
"Com a Església,
podem intentar
crear bones
condicions perquè
l'encontre entre Déu
i la criatura es doni"

JOAQUIM
FORTUNY
"Que siguem cada
dia més bons,
que creixem en
santedat: que
estimem cada
dia més Déu i els
germans"

JOAN PUJOL
"Si vivim
esperançats i amb
alegria la nostra
vocació cristiana
sabrem oferir
aquesta esperança
a un món que
sovint viu en la
indiferència i en el
temor"

V

Agustí Codinach

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana seguim l'evolució de l'estat de **salut del Papa**, assistim a la presentació de la iniciativa **MED 25 Odyssey-Bel Espoir**, parlem dels reptes de la **Sagrada Família** i entrevistem **Meritxell Lorenzo Sánchez**, directora d'El Lloc de la Dona

El 2024 un total de 4.833.658
persones van visitar la Sagrada
Família. En percentatge, els
visitants que més creixen són els
asiàtics, però els majoritaris són
els procedents dels Estats Units
(18,55%).

Les mostres d'estimació i preocupació arriben de tot arreu del planeta

Francesc s'enfronta a un quadre complex de salut

ÁNGELES CONDE

Ciutat del Vaticà

Novament els ulls de la cristiandat estan posats en una finestra molt particular. No és la de l'estudi del palau apostòlic, però sí que és una altra finestra "vaticana". Almenys segons el "bateig" que li va donar Joan Pau II. El papa Wojtyła deia que el "segon" Vaticà era la residència d'estiu dels Papes, a Castel Gandolfo, i el "tercer" Vaticà, per tant, era l'hospital Policlínica de Roma. Joan Pau II va estar hospitalitzat allà fins en 10 ocasions. La desena planta d'aquest hospital romà està completament dedicada als Papes quan requereixen tractament hospitalari. I és allà on apunten els focus des del divendres 14 de febrer passat.

Malgrat la recomanació dels metges de repòs absolut, el Pontífex no ha volgut faltar a la seva cita diària amb la parròquia de Gaza a la qual truca cada tarda

En el moment en què s'escriuen aquestes línies, el diagnòstic de Francesc és pneumònia bilateral amb bronquitis, una infecció polimicrobiana que està evolucionant lentament per a bé. El part mèdic del seu sisè dia d'hospitalització indica que alguns valors en les anàlisis del Papa mostren una millora lleu, sobretot, pel que fa referència als índexs inflamatoris.

El quadre de salut de Francesc és complex i mai no s'ha amagat. Durant els primers dies d'hospitalització, els facultatius han variat el seu tractament almenys en tres ocasions per anar al focus del problema que ha portat novament el Papa en una habitació d'hospital.

Sembla que al cinquè dia d'hospitalització els metges van aconseguir compondre una imatge completa de l'afecció respiratòria que pateix el Pontífex. El que inicialment es va considerar una bronquitis que havia estat tractada amb corticoides, un cop al Gemelli, va esdevenir una infecció de les vies respiratòries. Després al diagnòstic es va afegir una infecció polimicrobiana. Finalment es va arribar a la pneumònia bilateral que va revelar un TAC de control. El Papa estaria responenent de forma satisfactòria al tractament contra la pneumònia i la bronquitis polimicrobiana. Se li està subministrant antibiòtic per via intravenosa. Hi ha alguns senyals que permeten parlar d'optimisme. Com, per exemple, el fet que el Pontífex no necessiti suport d'oxigen o que el cor estigui resistint molt bé aquesta condició difícil en la qual es troba el sistema respiratori. A més, no presenta febre i descansa bé a la nit.

Al Papa se li ha prescrit repòs absolut i, per això, la seva agenda està cancel·lada. Necessitarà dies d'hospitalització per recuperar-se. Amb tot, ha anat fent una mica de feina lleugera aquests dies. Només rep els seus col·laboradors més estrets, tot i que també ha anat a visitar-lo la primera ministra italiana, Giorgia Meloni, amb la qual va parlar dimecres 19 durant uns 20 minuts. "No ha perdut el seu sentit de l'humor proverbial", destacava Meloni a través d'aquesta nota del Palazzo Chigi.

Francesc també ha rebut mostres constants d'estimació i preocupació

ESGLÉSIA EN SORTIDA

El record
d'aquella
paret blava

Un dels darrers actes de l'agenda del Papa abans d'ingressar a l'hospital va ser la trobada amb una delegació de la Fundació "Gaudium et spes", divendres 14 de febrer al matí.

de tots els racons del món. Molts grups de fidels s'han concentrat aquests dies a les portes del Gemelli, sota la finestra de la seva habitació, per pregar per la seva salut. Entre aquestes mostres d'estimació, potser les que més estiguin animant el Papa siguin els dibuixos dels nens de la planta d'oncologia pediàtrica de l'hospital romà. Francesc ha volgut tornar aquesta estimació recordant especialment aquests pacients petits i demanant que es pregui pels facultatius que l'estan tractant. I, malgrat la recomanació dels metges de repòs

absolut, el Pontífex no ha volgut faltar a la seva cita diària amb la parròquia de Gaza a la qual truca cada tarda.

La darrera hospitalització del papa Francesc al Gemelli va ser el juny del 2023 quan es va sotmetre a una cirurgia per eliminar unes adherències a la paret abdominal conseqüència de l'operació que va patir el 2021 en la qual li van extirpar 33 centímetres d'intestí prim per divertícles. El març del 2023 va ingressar a l'hospital Gemelli per una infecció respiratòria que va requerir tres dies de tractament antibiòtic. ■

Les nostres vides estan plenes d'experiències. De la majoria, no en som gaire conscients o les oblidem, però n'hi ha que es queden gravades en el nostre interior i es tornen a reviure.

Són aquelles que ens marquen i, fins i tot, gosaria dir, són missatges que Déu ens envia d'alguna manera tan natural i quotidiana que no les reconeixem amb aquest valor. Avui vull comunicar als meus lectors una experiència de les que es queden gravades i que considerem amb aquest valor afegit de "missatge de Déu".

Acabo de patir una malaltia i no he sigut conscient de la seva gravetat fins després de passar el perill. Però un record s'ha quedat gravat en el meu interior d'una manera tan neta, que la puc tornar a reviure cada vegada que hi penso. És una cosa tan senzilla i vulgar com una paret blava. A l'habitació de la clínica era aquesta la visió contínua que tenia davant meu: una paret de color blau. La finestra, la porta i altres mobles o guarniments em passaven desapercebuts, però aquella paret blava no sé quin atractiu tenia per a mi que sempre que obria els ulls me la trobava.

No voldria que fos interpretat el que ara diré com un fet extraordinari o miraculós. L'única cosa que vull aconseguir demostrar és que a Déu el trobem més a prop del que ens pensem i en les coses més senzilles i quotidianes. El cas és que cada vegada que dirigia la meua mirada en aquell racó de paret tenia la impressió de trobar-me amb Déu i sentia el consol de la seva presència.

Potser, si estiguéssim més atents, trobaríem a la nostra vida quotidiana aquesta presència que ens omple la vida però de la qual gairebé ni ens adonem.

Aquest article de la Viqui Molins fa referència al seu darrer ingrés hospitalari a inicis del 2025

VIQUI MOLINS, STJ

L'arquebisbat de Barcelona acollirà la primera etapa d'aquesta iniciativa que compta amb la implicació de la Generalitat, l'Ajuntament i el Port, i en què participaran fins a 200 joves de diferents països i religions

Bel Espoir, un vaixell per portar pau i esperança al Mediterrani

Joves de diferents nacionalitats, cultures i religions viuran una experiència de trobada i fraternitat al vaixell Bel Espoir.

MERCÈ ALONSO JUAN-MUNS

Ciutat del Vaticà

A Barcelona hem assumit aquest repte perquè és un lloc multicultural i estem cridats a entendre'ns i construir junts una societat nova", afirmava el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, durant la presentació de l'odissea del Med 25: Bel Espoir. Es tracta d'una iniciativa, de l'1 de març al 26 d'octubre, que reunirà fins a 200 joves de diversos països i religions que emprendran una travessia marítima fent escala en diferents ports del Mediterrani.

El projecte compta amb el suport del Govern de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i el

Port de Barcelona, que serà el punt de partida d'aquesta aventura que partirà el 3 de març. S'inaugurarà amb un acte de presentació on intervindrà el president de la Generalitat, Salvador Illa, el qual també acomiadarà el primer grup de participants que es dirigiran fins a les costes del Marroc.

En un context de crisi, on el Mediterrani és l'escenari de guerres polítiques, i cementiri que acaba amb la vida de tantes persones, neix aquest projecte que té com a objectiu reunir joves amb perfils molt diferents que siguin capaços de construir entre ells ponts de pau, diàleg i fraternitat.

"Hi ha quatre punts clau a destacar", assenyala el cardenal Jean-Marc Aveline, arquebisbe de Marsella, arxidiòcesi d'on neix la iniciativa. Aquests són: "Ecoltar i recollir les experiències de les diverses costes, marcades

per ferides; impulsar i coordinar diferents iniciatives, i, finalment, afavorir la convivència i el diàleg entre perfils diversos."

ESCOLA DE PAU AL MEDITERRANI

Bel Espoir, embarcació protagonista d'aquesta odissea, és una goleta de tres pals que tindrà l'objectiu de convertir-se en una escola per a la pau. De fet, la iniciativa busca reforçar els vincles culturals i religiosos entre les comunitats mediterrànies.

Com serà la dinàmica diària? La travessia començarà a Barcelona, des d'on es dirigirà a les costes del Marroc. La tripulació farà escala en diversos ports d'Algèria, Tunísia i Sicília abans de posar rumb al Pròxim Orient a través de Malta i Xipre, amb destinació al Líban i Turquia. La torna-

Un moment de la roda de premsa. D'esquerra a dreta: Mons. Giuseppe Satriano, arquebisbe de Bari-Bitonto; el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona; Mons. Jean-Marc Aveline, arquebisbe de Marsella; el P. Alexis Leproux, vicari general de Marsella, i Cristiane Murray, vicedirectora de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu.

JOAN JOSEP OMELLA
 “Barcelona és un lloc
 multicultural i estem
 cridats a entendre’ns
 i construir junts una
 societat nova”

final de les “Trobades del Mediterrani” a Marsella: “Sigueu un mar de bé, per fer front a la pobresa d’avui amb una sinergia solidària; sigueu un port acollidor, per abraçar els qui busquen un futur millor; sigueu un far de pau, per destruir, mitjançant la cultura de la trobada, els foscos abismes de la violència i de la guerra”. ■

da cap a Itàlia es realitzarà navegant pel mar Egeu i l’Adriàtic, per finalitzar el viatge a Nàpols i Marsella.

Els 200 participants es dividiran en vuit grups de 25 joves, que s’aniran rellevant al llarg de les diferents etapes del viatge. A cada ciutat d’arribada, s’organitzaran conferències perquè els participants puguin aprofundir en qüestions com la convivència entre cultures i religions, l’educació de la joventut i el paper de la dona en la societat, tots ells camins cap a la pau. Després, durant la travessia, tindran l’oportunitat de reflexionar i dialogar sobre els temes tractats, enriquint el debat amb les experiències viscudes en cada escala del viatge.

Cada etapa de 15 dies permetrà als participants obtenir un certificat de formació, consolidant així els seus coneixements i experiències. A més, culminarà amb l’elaboració d’un llibre que recollirà les reflexions i propostes sorgides pels joves durant el viatge. S’espera, una vegada finalitzat, que es pugui fer una entrega al Papa, tal com declara Mn. Alexis Leproux, vicari episcopal de Marsella, encarregat de les relacions amb el Mediterrani, apuntant que “aquest llibre serà un testimoni viu del que anirà passant a les nostres costes”.

Amb aquesta travessia, el Mediterrani es converteix en un pont de diàleg, fraternitat i esperança, demostrant que les seves aigües poden ser un lloc d’unió i no de divisió, per construir ponts en comptes de murs, seguint la línia que demana el papa Francesc. Fou el Pontífex qui va declarar, el setembre del 2023, a la sessió

**La primera immobiliària
amb valors cristians de
Catalunya**

PROMOCIÓ

**Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem
l’IBI de tot l’any, el certificat energètic i la cèdula
d’habitabilitat.**

- **Compra i venda d’immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l’estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d’Europa 8, Barcelona
(darrere d’El Corte Inglés - María Cristina)

El centenari de la torre de Sant Bernabé serà l'avantsala de l'Any Antoni Gaudí

La Sagrada Família afronta amb gran optimisme la finalització de la torre de Jesús i l'inici de la façana de la Glòria

Esteve Camps i Xavier Martínez durant la roda de premsa, el 13 de febrer.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Redacció

Fotos: Agustí Codinach

La Junta Constructora de la Sagrada Família, un cop superat el contratemps del Covid, continua afrontant amb gran optimisme els reptes constructius de present i de futur. Així ho palesen les xifres econòmiques i de visitants, que no paren de créixer. El 2024, un total de 8.833.658 persones van visitar el temple, una xifra mai assolida, cosa que s'ha traduït en un increment dels ingressos, que ha estat de 133,9 milions d'euros, i de retop, dels diners aportats al Fons

d'Acció Social (l'import destinat en aquesta segona edició és de 3,5 milions d'euros, un 50% més que la primera).

Xifres, per tant, que permeten afrontar amb solvència els principals reptes constructius: la finalització de la torre de Jesucrist, que s'inaugurà al voltant del 10 de juny del 2026, coincidint amb el centenari de la mort de Gaudí —si bé fins al 2027 no s'hi podrà accedir—; i l'inici de la façana de la Glòria. Tot plegat mentre s'està pendent de la negociació

amb l'Ajuntament de Barcelona per afrontar la construcció de la totalitat del projecte. Un altre permís que ha d'arribar, aquest sí que de forma imminents, serà per instal·lar la bastida de la façana de la Glòria. Pel que fa al concurs dels artistes encarregats de fer el més del centenar de figures, està prevista la convocatòria a finals del 2025.

Totes aquestes dades es van posar sobre la taula durant la roda de premsa, el 13 de febrer, per informar de la memòria 2024 i que va comptar amb l'aportació d'Esteve Camps, president-delegat de la Junta Constructora, i de Xavier Martínez, director general, que van reiterar la previsió d'enllestir la construcció del temple, no pas la decoració, d'aquí a deu anys.

"No renunciarem mai a l'escalinata, perquè hem de vetllar pel compliment total de l'obra de Gaudí", va recordar Esteve Camps, si bé va reiterar la voluntat de negociació i diàleg: "Si l'actual consistori vol començar les negociacions de forma assídua i continuada, nosaltres estarem del costat del diàleg i l'aproximació, però s'han d'iniciar i tots hem d'estar disposats a cedir una mica."

CENTENARI DE LA TORRE DE SANT BERNABÉ

Així com el 2026 serà l'Any Antoni Gaudí, el 30 de novembre del 2025 es commemora el centenari de la finalització de la torre de Sant Bernabé, el primer dels dotze campanars de la façana del Naixement que l'arquitecte va poder veure enllestit. Els actes commemoratius començaran a l'octubre coincidint amb l'inici del curs acadèmic de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, la lliçó inaugural del qual anirà a càrrec de Jordi Faulí, arquitecte director del temple.

El mes de novembre s'impartirà la conferència *De la torre de Bernabé a les torres centrals*, a càrrec dels arquitectes Jordi Faulí i Chiara Curti. A continuació, es procedirà a la inauguració de l'exposició retrospectiva de la construcció de la torre de Sant Bernabé, amb la seva campana tubular, exposada a l'interior de la basílica, i es finalitzarà amb una mostra del procés de restauració de les torres.

A finals de novembre es farà una missa d'acció de gràcies i s'il·luminarà la torre amb la lectura del manifest *Això farà goig*. ■

LA SAGRADA FAMÍLIA

en xifres
(memòria 2024)

4.833.658 visitants

Provenen principalment dels Estats Units (18,55%), Espanya (12,67%), França (6,93%), Itàlia (6,53%), Corea del Sud (6,18%), Regne Unit (4,98%), Xina (4,52%) i Alemanya (4,25%)

133,9 milions d'euros d'ingressos

provenen de les aportacions dels visitants (96,9%), herències i aportacions privades (0,3%) i altres (2,8%)

86,2 milions d'euros de despeses

destinats en un 51,9% a la construcció i obra, en un 29,9% a la gestió del temple, en un 8,7% a serveis generals, en un 6,6% a l'Aportació al Fons Comú Diocesà i en un 2,9% al conveni amb l'Ajuntament de Barcelona

3,5 milions d'euros destinats al Fons d'Acció Social

Un 50% més que la primera edició

Assistents a les celebracions de culte

80.072 en les 102 misses internacionals
14.590 en les 12 celebracions eucarístiques i esdeveniments diocesans
273.998 visites a la capella del Santíssim

Meritxell Lorenzo Sánchez, directora d'El Lloc de la Dona

“El Lloc de la Dona és un punt d'inflexió per a moltes dones”

MONTSERRAT CREUS
Secretària del GIEC

Quina és la missió principal d'El Lloc de la Dona?

El Lloc de la Dona, impulsat per les Germanes Oblates del Santíssim Redemptor, té com a missió oferir atenció integral a dones en situació de prostitució i exclusió social. Aquest projecte forma part d'una xarxa internacional que treballa en més de 15 països per acompanyar dones en contextos de prostitució.

En aquest espai, treballem des d'un enfocament de proximitat, oferint un entorn segur on les dones puguin rebre suport social, psicològic, jurídic i formatiu, a més d'alternatives laborals que els permetin sortir de situacions de vulnerabilitat.

La nostra missió no només es basa en l'atenció directa, sinó també en la sensibilització de la societat i la defensa dels drets de les dones, amb l'objectiu de construir un món més just i igualitari.

Com s'acosten des d'El Lloc de la Dona a les dones que necessiten ajuda?

El contacte amb les dones es produeix de diverses maneres, sempre amb un enfocament de proximitat, respecte i confiança. Sabem que moltes d'elles es troben en situació de vulnerabilitat, on la por, l'estigma i la desconfiança poden dificultar que busquin ajuda. Per això, sortim al seu encontre a través del programa “De Portes Endins”, realitzant sortides a clubs i espais de prostitució per establir contacte, oferir informació i detectar vulnerabilitats. També és

essencial el boca-orella, ja que moltes dones arriben a nosaltres per recomanació d'altres que ja han trobat suport, creant una xarxa de confiança molt important.

Un cop passen pel Lloc de la Dona, com es plantegen el futur les dones en situació de prostitució i exclusió social? Què suposa l'entitat com a punt d'inflexió per a les seves vides?

El Lloc de la Dona és un punt d'inflexió per a moltes dones que els ofereix l'oportunitat de reprendre el control sobre el seu futur i afrontar dificultats com la vulnerabilitat, les desigualtats i les situacions d'abús o explotació. Les dones arriben en moments de necessitat, buscant ajuda per sortir de situacions de risc, i a l'entitat reben suport emocional, jurídic i social per explorar noves opcions i reconèixer els seus drets. Això pot portar a la reinserció laboral, l'accés a recursos de salut i educació, i el treball en la seva autoestima. Per a algunes, és una xarxa de seguretat per començar un camí cap a una vida lliure de l'estigma de la prostitució i cap a altres formes de treball dignes, creant vincles socials estables. El Lloc de la Dona ofereix recursos pràctics i l'esperança d'un futur millor, on les dones recuperen la seva autonomia i construeixen una vida més digna i empoderada. ■

“Aquest projecte forma part d'una xarxa internacional que treballa en més de 15 països per acompanyar dones en contextos de prostitució”

VIC

El bisbat de Vic a la Trobada de Delegats de Missions amb seu a Catalunya

El bisbat de Vic va assistir els dies 28 i 29 de gener a la Trobada del Servei Interdiocesà de Missions (SIM). El Santuari de Loreto (Tarragona) va ser l'escenari de la reunió que va servir per debatre i reflexionar sobre les dimensions de la cooperació missionera a les diòcesis catalanes.

GIRONA

La diòcesi de Girona peregrinarà a Roma amb motiu del Jubileu

La Comissió diocesana per al Jubileu organitza, del 1 al 5 de setembre, una peregrinació a Roma, presidida pel bisbe. El programa inclourà la visita a les quatre basíliques majors i la participació a l'audiència papal. Per a informació i inscripcions: Mn. Joan Robé (680 585 215) o Anna Coll (656 810 599).

TORTOSA

Trobada del voluntariat de la Pastoral Penitenciària Diocesana

El dissabte 25 de gener, un bon grup de voluntaris i voluntàries de la Delegació diocesana de Pastoral Penitenciària van celebrar una jornada de reflexió i de convivència. En el magnífic espai de l'ermita de Sant Sebastià de Vinaròs es trobaren 16 integrants del grup, provinents de les zones nord i sud del bisbat.

LLEIDA

Festa de la Mare de Déu de Lourdes

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la diòcesi de Lleida va celebrar el 16 de febrer la seva festa a la catedral. Com és habitual, es va resar el Rosari i es va fer la processó amb la imatge de la Mare de Déu portada per voluntàries amb les torxes abans de la celebració de la missa solemne, que va presidir el bisbe Salvador.

SOLSONA

Assemblea de l'Hospitalitat de Lourdes, a Tàrrrega

El 16 de febrer, la parròquia de Tàrrrega acollí la celebració de la 43ena Assemblea Ordinària de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. Presidiren Francesc Conesa, bisbe de Solsona, acompanyat del consiliari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, Mn. Joan Casals, i la presidenta de l'Hospitalitat, Maria Rosa Guix.

URGELL

Trobada de les superiores i el consell general de les Germanes Carmelites de Sant Josep

Les superiores de totes les comunitats i el consell general de les Germanes Carmelites de Sant Josep, presidides per la superiora general, M. Susana García del Álamo, van celebrar, del 13 al 16 de febrer, una trobada formativa a la Residència de la Immaculada de Prats i Sansor (Tartera – Cerdanya). El P. Francisco Berbell OCD les va acompanyar. L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir l'Eucaristia del diumenge dia 16.

TERRASSA

Cloenda de la Setmana de la Família

El diumenge 16 de febrer al vespre, la catedral va acollir la cloenda de la Setmana de la Família. A les 18 h, el bisbe Salvador es va trobar amb les famílies i les va animar a recolzar-se mútuament. A les 20 h, Mons. Cristau va presidir la missa, destacant la importància de vetllar per les famílies i beneint els matrimonis presents.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

El bisbe Xabier Gómez s'estrena a les reunions de la CET

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, fra Xabier Gómez, s'encarregarà del nou servei de migracions i pastoral inter cultural de la Conferència Episcopal Tarraconense, així com de la pastoral obrera. Així ho han acordat els bisbes de Catalunya durant l'última reunió, la 258, celebrada a Tortosa els dies 12, 13 i 14 de febrer. Ha estat la seva primera reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense després que fos ordenat el 30 de novembre.

TARRAGONA

Campanya del Malalt 2025 sota el lema "Pelegrins d'esperança"

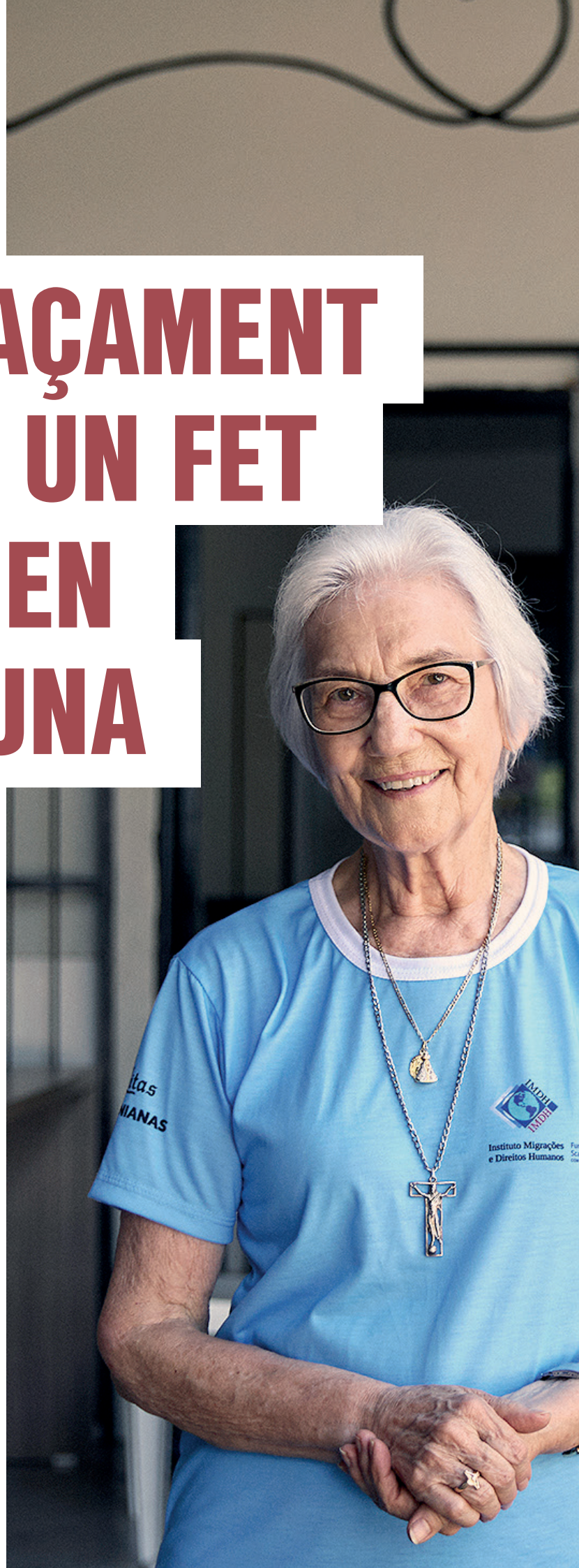
El dissabte 15 de febrer va tenir lloc, al Centre Tarraconense El Seminari, la Jornada arxidiocesana de Pastoral de la Salut com a activitat inicial dels actes previstos de realitzar durant la Campanya del Malalt 2025 a la arxidiòcesi de Tarragona. Aquesta campanya s'inicia cada 11 de febrer amb la Jornada Mundial del Malalt, instaurada pel papa Joan Pau II, que la va fer coincidir amb la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes.

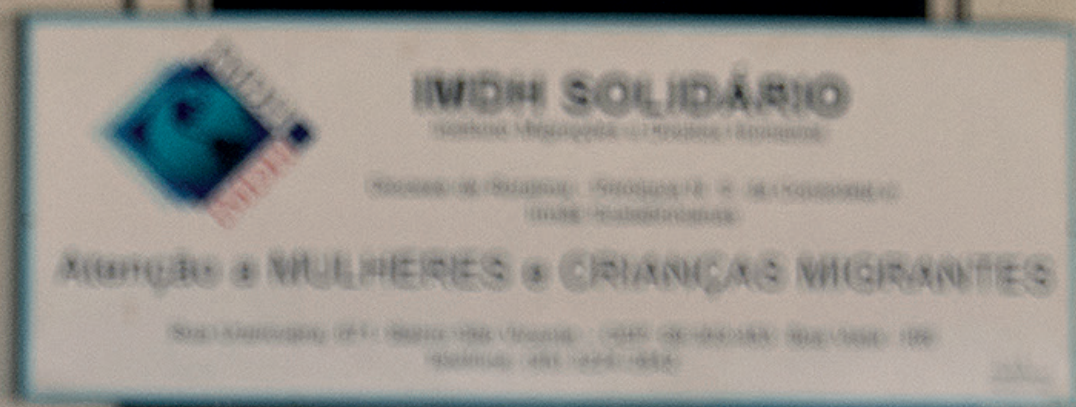
Rosita Milesi, religiosa
scalabriniana i premi Nansen
de l'Agència de l'ONU
per als Refugiats (ACNUR)

“EL DESPLAÇAMENT FORÇAT ÉS UN FET DRAMÀTIC EN LA VIDA D'UNA FAMÍLIA”

JOAN ANDREU PARRA

La germana Rosita Milesi (Farroupilha, Brasil, 1945) desplega una activitat incessant com a presidenta de l'Institut de Migració i Drets Humans (IMDH), a Brasília, que no atura malgrat que és octogenària des del gener passat. El Brasil alberga actualment més de 790.000 persones necessitades de protecció internacional, arribades de països com Veneçuela, Haití, l'Afganistan i Síria i des de l'IMDH malden per proporcionar-los refugi i suport enmig de les difícils realitats del desplaçament. La flamant premi Nansen, equivalent a un Nobel humanitari que en aquest cas atorga l'Agència de l'ONU per als Refugiats (ACNUR), atén generosament els mitjans que ens dispu-tem les seves declaracions. Respon en perfecte castellà el qüestionari escrit que li enviem des del setmanari.

Rosita Milesi és la sisena de dotze germans en una família de camperols d'origen italià. El seu vincle amb les Germanes Missioneres Scalabrinianes comença amb 9 anys, quan deixa casa seva per poder estudiar i viure en una escola propera de les religioses. Amb 15 anys entra al noviciat i amb 19 formalitza la seva vocació com a religiosa.

“És necessari que es reconegui a nivell internacional la figura del refugiat i del desplaçat climàtic i no esperar que la situació d'emergència actual s'agreugi”

“Escollir governants compromesos amb la pau i la solidaritat internacional seria un primer pas per evitar en origen la generació de nous migrants, refugiats i apàtrides”

El 14 d'octubre passat vostè va rebre el premi Nansen atorgat per l'ACNUR. Més enllà del fet protocol·lari, a qui va portar a la pregària aquell dia?

“Prego per les nenes i nens refugiats i per tots aquells que ja no poden plorar ni somriure perquè els han pres la vida.” Aquestes van ser les meves paraules, plenes de tristesa i llàgrimes, el dia que vaig rebre el premi a Ginebra. I per aquests infants —refugiats, immigrants, apàtrides— prego a Déu cada dia. Amb tot, no deixo, en la meua pregària del matí, de pregar i col·locar al cor de Déu tots aquells que entreguen una mica de si mateixos per alleujar el patiment i enfortir l'esperit i la valentia dels milers de desplaçats forçosos arreu del món.

Vostè ha estat la guanyadora global i també hi ha hagut quatre guanyadores regionals, totes dones. Les dones són més empàtiques davant d'aquestes realitats de patiment?

Em sento orgullosa i feliç de veure dones incloses en el premi Nansen 2024. Al llarg de la meua carrera he tingut l'oportunitat de ser testimoni de la resiliència, l'empatia, la sensibilitat i l'amor profund de les dones en la lluita persistent com a agents de transformació i molta acció, encara que silenciosa i anònima, cercant amb fermesa superar la discriminació i les injustícies socials. Fins i tot, sense utilitzar una comparació entre gèneres, considero serè i digne l'atribut que diu que les dones no dubten a ser solidàries amb els qui pateixen i són creatives en la recerca de solucions a favor de condicions de vida més bones per als seus fills i éssers humans necessitats.

El bisbe Pere Casaldàliga parlava de “les seves causes”. Com la troba a vostè aquesta causa dels refugiats a la qual ha dedicat més de 40 anys?

Em trobo motivada, especialment perquè la causa dels migrants i refugiats s'ha convertit en la causa de la meua vida i de la meua missió al llarg de tot aquest temps. Alhora que s'han aconseguit avenços, no tem que l'atenció als desplaçats forçats és un fet que ha esdevingut molt més urgent actualment que no pas en el passat. Les guerres i crisis humanitàries multipliquen el nombre de persones que abandonen les seves terres d'origen, i les tragèdies cli-

màtiques, resultat de l'escalfament global, són un nou factor que indica que atendre migrants i refugiats serà encara més important en el futur.

Com a advocada vostè va desenvolupar un paper fonamental en l'adopció de la Llei de Refugiats del Brasil del 1997 i en l'aprovació de la Llei de Migració brasilera el 2017.

Sí, juntament amb altres actors, podem considerar que la construcció d'aquests dos instruments legals són un motiu d'orgull. Són eines molt bones, realment avançades. Van situar el Brasil a l'avantguarda en la matèria i vam aconseguir, aleshores, incorporar a la Llei de Refugiats 9474/97 l'anomenat “esperit de Cartagena”, és a dir, incloure l'enfocament de la Declaració de Cartagena sobre refugiats del 1984, reconeixent la possibilitat de refugi segons una greu i generalitzada violació dels drets humans al país d'origen. Era

un fet molt innovador i, en certa mesura, ho continua sent. No obstant, com era esperable, cal destacar que, per regla general, l'aprovació d'una legislació, encara que sigui de bona qualitat, no resol per si sola els problemes públics. I és en aquest punt on cal que ens concentrem per avançar en l'efectiva aplicació de la llei.

Quines són les mancances principals en la legislació internacional pel que fa als refugiats?

El desplaçament forçat és un fet dramàtic en la vida d'una família que, en el 99% dels casos, no escull trobar-se en la situació de deixar-ho tot enrere i començar de zero en una terra estrangera. És important considerar que, al llarg de la història, gairebé tots els pobles han hagut de migrar a altres indrets, i molts ho continuaran fent en el futur. D'aquí la importància d'un sistema de protecció efectiu.

La bretxa principal en la protecció internacional sobre refugiats és probablement la manca d'un sistema previsible i obligatori per compartir la responsabilitat de brindar protecció i solucions als refugiats i desplaçats forçats. El Pacte Global sobre Refugiats va intentar cobrir aquesta bretxa. Si bé no és un document obligatori, des que es va adoptar l'any 2018, ha esdevingut una plataforma per catalitzar el suport i les intervencions de molts actors que podrien ajudar els estats a rebre, protegir i oferir solucions als refugiats, així com als països que preparen les condicions per a la tornada dels refugiats.

Tinguem present que necessitem un enfocament sensible i humanitzat que, especialment, tingui una mirada més solidària envers els més vulnerables, com dones, ancians i infants.

“Cal invertir en els joves i en l'educació, perquè almenys el refugiat, el desplaçat, el migrant, és a dir, l'altre, sigui vist amb una mirada fraterna”

L'IMDH que presideix Milesi presta serveis jurídics i socials, acollida humanitària i integració social i laboral de migrants, sol·licitants d'asil, refugiats i apàtrides.

Parli'ns dels refugiats climàtics, en ascens. Per què cal reconèixer i protegir jurídicament aquesta figura?

Els desplaçaments forçats deguts a qüestions climàtiques ja són una realitat que representa un gran repte del nostre temps. Totes les nacions i tots els pobles tenen, en més o menys mesura, la seva part de responsabilitat en l'escalfament global, i per això és urgent que s'implenti legislació internacional i mesures que involucrin i corresponsabilitzin tothom per afrontar aquesta situació. Reitero la importància de tractar el tema en l'educació a tots nivells. I evidentment molt més a nivell dels estats i de la societat en les diverses instàncies de responsabilitat. Adequat i necessari és que es reconegui a nivell internacional la figura del refugiat i del desplaçat climàtic i no esperar que la situació d'emergència actual s'agreugi. És evident que el refugiat climàtic no és responsable directe de la seva condició. Cal subratllar que, en qualsevol situació, l'ideal és que prevalgui la solidaritat i l'esperit d'acollida. Hem d'avançar en aquest sentit.

El febrer del 2021 va posar en marxa el projecte d'acollida Casa del Bon Samarità per acollir els migrants i refugiats veneçolans.

El Centre d'Acollida Casa Bon Samarità, ubicat a Brasília, fins al desembre del 2024 ha acollit 301 famílies, un total de 855 persones migrants i refugiades. El Centre compta amb un equip tècnic competent, molt dedicat i sensible, que busca atendre totes les persones acollides a la Casa. Aquest és un aspecte de tranquil·litat, que afavoreix un caminar conjunt i molt favorable en el sentit de preparar i animar les famílies perquè s'integrin al nostre país.

“Molt sovint, els migrants i refugiats creuen que jo els ajudo, però en realitat és a l'inrevés: ells m'ajuden i m'ensenyen contínuament”

Què la preocupa avui?

Un aspecte que m'amoïna és la incertesa sobre els suports financers que fins avui teníem garantits, però ja no en tenim la mateixa seguretat ni perspectiva. El programa “Població, Refugiats i Migració”, dels Estats Units, que és una gran font de recursos, està en procés de revisió del seu focus d'atenció i suport. La necessitat de fons de manutenció és una qüestió molt preocupant.

Les crisis bèl·liques han elevat a 123 milions el nombre de persones desplaçades per la força arreu del món. Hi veu camins d'esperança? Què caldria?

No podem, sota cap circumstància, renunciar a la fe i a l'esperança. En un món ideal, demanaria als pobles del món que paressin més atenció a l'hora d'escollir els seus governants. Posar persones compromeses amb la pau i la solidaritat internacional seria un primer pas per evitar en origen la generació de nous migrants, refugiats i apàtrides. Des d'una visió més realista, el camí seria invertir en els joves i en l'educació, perquè almenys el refugiat, el desplaçat, el migrant, és a dir, l'altre, sigui vist amb una mirada fraterna. Ningú no neix odiant o practicant la xenofòbia. Això s'aprèn d'adult.

Parli'ns de l'Institut de Migració i Drets Humans de les Germanes Scalabrinianes, que vostè va crear el 1999 i presideix.

Des de l'IMDH treballem per suplir les mancances de migrants i refugiats en tots els seus aspectes i amb un enfocament humanitzat. Això inclou, per descomptat, les necessitats bàsiques de supervivència, com el subministrament d'aliments, roba i productes d'higiene. També abraça l'atenció a les qüestions psicològiques, ja que moltes persones arriben emocionalment molt fràgils. Amb tot, el tret distintiu de la nostra tasca és l'ajuda en la documentació de migrants i refugiats. Ajudar-los a regularitzar la seva situació i sol·licitar l'estatus de refugiat, quan correspon, és fonamental perquè suposa un rescat de la dignitat d'aquestes persones i de tranquil·litat al país, ja que ja es troben en situació de regularitat documental. Amb documentació, també poden accedir a les polítiques públiques que els permeten integrar-se en la societat d'acollida.

Què han après en aquests anys de funcionament?

En aquests 26 anys hem après una cosa nova cada dia. Una de les lliçons més importants és que tota persona paga la pena, i cada dia aprenem alguna cosa de les històries de vida que ens arriben. Molt sovint, els migrants i refugiats creuen que jo els ajudo, però en realitat és a l'inrevés: ells m'ajuden i m'ensenyen contínuament.

S'ha sentit recolzada en la seva tasca pels bisbes del seu país i pels Papes?

La missió a la qual em dedico m'ha donat l'oportunitat de reunir-me tant amb el papa Joan Pau II com amb el papa Francesc en diverses ocasions. I en aquestes trobades, breus, però de significat profund, he rebut paraules reconfortants de reconeixement i encoratjament de l'Església pel fet d'estar amb els migrants i refugiats, especialment amb els més pobres i necessitats. El conjunt de missatges i ensenyaments que ens arriben del magisteri de l'Església és ampli i ple d'espiritualitat; l'he rebut sempre com un recolzament prioritari en la meva missió.

Vaig tenir l'oportunitat, simultàniament amb la meva tasca al Centre Scalabrinian d'Estudis sobre Migracions i l'IMDH, de treballar en el Sector de la Mobilitat Humana de la Conferència Nacional de Bisbes del Brasil. Van ser anys de reptes, però també d'oportunitats boníssimes. Ser al costat de persones il·luminades i santes com Mons. Luciano Mendes de Almeida, Mons. Paulo Evaristo Arns, Mons. Helder Câmara, Mons. Pere Casaldàliga, entre d'altres, va ser un privilegi d'aprenentatge, fortaleza i suport incommensurable.

Què la sosté i l'encoratja?

L'esperança, la determinació i la fe sostenen en mi la certesa que la missió que vaig emprendre va ser una crida de Déu, a través de l'Església, per viure el carisma de la Congregació de les Germanes Scalabrinianes. El servei evangèlic i missioner als migrants i refugiats és una crida constant i cada cop més clamorosa, a causa de les dramàtiques situacions que viu aquesta població. En aquest escenari, mentre tingui salut i capacitat física, miro de donar el poc que puc per ser, com deia la Mare Teresa de Calcuta, una gota enmig de l'oceà, amb la certesa i senzillesa que “sense aquesta gota, l'oceà seria més petit”. ■

CARDENAL
LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Arquebisbe emèrit de Barcelona

Per als pares fundadors d'Europa era evident que l'herència cristiana constituïa el nucli d'aquesta identitat històrica

El cristianisme, obertura d'Europa

La identitat cultural es converteix avui en el nou element capaç de donar cohesió a grups humans, procurant, però, que la identitat estigui ben oberta a les altres identitats culturals d'arreu del món. Per això la recerca de la identitat cultural construïda harmònicament es converteix en una prioritat per a la pau.

En iniciar-se un nou mandat del president Trump amb nous enfoc i projectes de política internacional, que són objecte de crítiques per tal d'assolir l'autèntic desenvolupament de les persones i dels pobles segons la justícia i el respecte dels drets humans, ens cal prendre major consciència de l'actualitat de la nostra identitat europea que té arrels cristianes i grecoromanes.

Per això resulta molt important la qüestió d'aquestes arrels d'Europa, ja que no és només la recerca de la seva identitat, sinó també una contribució a la pau en el món, una pau entre homes i dones que pertanyen a cultures i civilitzacions diverses en les quals les religions ocupen un lloc important.

Ortega y Gasset afirmava que Europa és l'únic continent que és a la vegada un contingut. Europa no és només una realitat geogràfica. Per damunt del mosaic de llengües, de tradicions i de costums diferents, hi ha un element unificador en tot el nostre continent, que és el cristianisme.

Hi ha el problema de les dues Europes. Per a uns, Europa és el que és gràcies al cristianisme i només podrà subsistir en la fidelitat a aquesta herència, i per a uns

altres, Europa és el que és malgrat el cristianisme i cal superar aquesta etapa del seu passat. Els pares de l'actual Unió Europea —els cristians Schuman, De Gasperi i Adenauer— van intentar conciliar aquestes dues postures.

Cal recuperar la història comuna com a força creadora de pau. Per als pares fundadors d'Europa era evident que l'herència cristiana constituïa el nucli d'aquesta identitat històrica del nostre continent. Totes les riquíssimes realitats culturals, artístiques, filosòfiques i socials de contingut cristià que s'han anat acumulant durant més de vint segles són expressió d'una concepció determinada de l'home i de la seva relació amb Déu, de la presència del sagrat en el cor de la ciutat, de la distinció entre el que és temporal i el que és espiritual, entre el que és de Déu i el que és del Cèsar.

L'herència cristiana que ha fecundat el continent europeu no és quelcom cristal·litzat, incapaç d'admetre noves aportacions. Dir Europa ha de voler dir obertura. Ho exigeix la seva pròpia història, malgrat no estar exempta d'experiències i signes oposats. En realitat, Europa no és un territori tancat o aïllat; s'ha construït anant, més enllà dels mars, a la trobada d'altres pobles, d'altres cultures i d'altres civilitzacions. Per això ha de ser un continent obert i acollidor que continuï realitzant en l'actual globalització no sols formes de cooperació econòmica, sinó també social i cultural. L'herència cristiana d'Europa i la presència de cristians a Europa faciliten al nostre continent aquesta obertura. ■

Els creients que no puguin participar per greus motius en les solemnes celebracions podran obtenir el do de la indulgència jubilar si s'uneixen en esperit als fidels que participin presencialment

El Jubileu i les esglésies jubilarars

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolguts i benvolgudes, amb motiu de l'Any Jubilar, i amb la finalitat que els fidels de la nostra arxidiòcesi puguin escoltar i acollir tant l'anunci d'esperança de la gràcia de Déu com els signes que testimonien la seva eficàcia, puguin peregrinar per viure les gràcies jubilarars i poder obtenir el do de la indulgència, s'han establert cinc temples jubilarars, un a cada arxiprestat: la catedral de Santa Tecla de Tarragona; la parròquia-santuari de la Mare de Déu del Lledó de Valls; el santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus; el santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, i la

parròquia de Sant Salvador del Vendrell.

Els creients que estiguin veritablement peneditos dels seus pecats, excloent tot afecte al pecat i moguts per l'esperit de caritat, i compleixin les condicions acostumades, és a dir, la confessió sacramental, la comunió eucarística i la pregària per les intencions del Sant Pare, podran obtenir el do de la indulgència en els pelegrinatges a qualsevol d'aquests cinc temples jubilarars de l'arxidiòcesi.

En aquests pelegrinatges, hauran de participar devotament en l'Eucaristia, o en una celebració de la Paraula de Déu, o bé, en el res de l'ofici de lectures, laudes o vespres, en el viacrucis, en el res del sant Rosari, etc. També, en una celebració penitencial que conclougui amb les confessions individuals dels penitents, com està establert en el Ritual de la penitència. Els pelegrinatges a aquestes esglésies jubilarars també es podran fer individualment, en família o en grup i, durant un període de temps adequat, realitzar l'adoració eucarística i meditació, conclouent amb el parenostre, la professió de fe i invocacions a Maria, Mare de Déu, perquè en aquest Any Sant tots "puguin experimentar la proximitat de la

més afectuosa de les mares que mai no abandonen els seus fills" (*Spes non confudit*, 24).

Els creients que no puguin participar per greus motius en les solemnes celebracions, en els pelegrinatges i en les visites citades, especialment les monges de clausura, els ancians, els malalts, els reclusos, com també aquells que, en hospitals o en altres llocs presten servei continu als malalts, podran obtenir el do de la indulgència jubilar si s'uneixen en esperit als fidels que participin presencialment, particularment en les celebracions del Sant Pare o del bisbe diocesà. Amb aquesta participació espiritual, podran recitar allà on es troben, per exemple, a la capella del monestir, de l'hospital, de la residència d'ancians, de la presó, o a casa... el parenostre, la professió de fe en qualsevol forma legítima i altres oracions conforme a les finalitats de l'Any Sant, oferint els seus sofriments o dificultats de la seva vida.

La setmana vinent, si a Déu plau, continuarem amb aquesta temàtica i, en iniciar-se el dimecres vinent el temps de Quaresma, parlarem del do de la indulgència per mitjà de les obres de misericòrdia i de penitència.

Ben vostre. ■

La Quaresma és sempre una nova oportunitat per estimar

“Treu-te primer la biga del teu ull” (Lc 6,42)

FRA OCTAVI
Bisbe de Girona

Som a les portes de la Quaresma, el temps de preparació per a la celebració de la Pasqua, que és el centre de l'any litúrgic, quan celebrem la passió, mort i resurrecció de Crist, l'objecte de la nostra fe. Aquest temps es planteja sempre com un temps de conversió, rememora els quaranta dies durant els quals Jesús estigué en el desert, patint les temptacions del maligne; uns quaranta dies que ens recorden els quaranta anys durant els quals el poble d'Israel peregrinà cap a aquella terra que Déu els havia promès en ser alliberats de l'esclavatge.

Per això aquest temps es planteja com un camí cap a la nostra pròpia

conversió, un camí cap a la participació de la victòria de Crist sobre la mort que ha de ser per a nosaltres un camí cap a vèncer les nostres pròpies morts de cada dia, aquelles en les quals deixem ensulsiu una mica la nostra vida de creients per sucumbir a tot allò que se'ns presenta com a falaguer, i que de fet no ho és. Creure en Crist és fer una inversió a llarg termini; caure en la temptació de valorar per damunt de tot els petits plaers que ens donen satisfacció és cercar un alt rendiment a curt termini que no sempre, per no dir gairebé mai, resulta una bona inversió.

Invertim en la nostra conversió quan ens apartem de tot allò que ens allunya de Déu i dels seus manaments. En tenim un bon barem quan analitzem la manera que tenim de veure i de jutjar els nostres germans. Déu ens convida a veure en l'altre, a veure en el proïsme, la seva imatge; però nosaltres gairebé sempre el que hi volem veure és la imatge que ens hem fet del l'altre, que no sempre és positiva, ni justa. En-

casellem, neguem el dret a rectificar i condemnem amb una certa lleugeresa. No és a això, que ens convida Crist, ans al contrari. Ell ens mostra amb l'exemple com estimar, Ell ho feu fins a l'extrem i nosaltres no podem arribar a aquest nivell d'amor, però això no vol pas dir que no ens calgui intentar-ho.

La Quaresma és sempre una nova oportunitat per estimar. Quan el Dimecres de Cendra se'ns recorda o bé que som pols i a la pols tornarem, o bé que ens cal convertir i creure en l'Evangeli, no es tracta de atemorir-nos amb la certesa de la finitud d'aquesta vida, es tracta que la visquem com un camí cap a Crist, gaudint de cada etapa de la vida; i tan sols la podrem gaudir vertaderament si estimem Déu i els nostres germans i germanes.

La Quaresma i la Pasqua formen un sol temps, visquem-lo en aquest any jubilar de manera més intensa, com un vertader camí cap a l'esperança, aquella esperança que no enganya i que només pot venir de Crist. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Hi ha consells de salut a la Bíblia?

MONTSE DE PAZ

Biblista

Si llegim els Proverbis, trobarem consells de salut totalment vigents. La saviesa bíblica ens recorda que la salut completa és de cos i ànima, i que les emocions influeixen en l'estat físic. Podríem resumir els consells de salut bíblica en dos: sigues sobri en els teus hàbits i cuida la teva salut anímica.

Què diuen els Proverbis? Vi, carn i dolços són aliments a evitar o a prendre amb summa moderació: un dietista d'avui hi estaria ben d'acord! La rancúnia, la tristor i els mals sentiments acaben fent emmalaltir la persona. Cal viure sàviament, evitant els excessos i el capficament que ens pot dur a la depressió i a la malaltia. L'autocontrol i l'equilibri són vitals. Per guarir-se és important tenir voluntat i desig de viure.

Vegem algunes perles dels Proverbis:

“Una pena al cor deprimeix; una bona paraula porta alegria” (12,25).

“L'ànim serà dona vida al cos, l'enveja és un corc dins dels ossos” (14,30).

“L'home animós venç la malaltia, però si es desanima, qui el reanimarà?” (18,14)

“No vagis amb els que beuen vi ni amb els que s'afarten de carn: tant els bevedors com els farts, s'arruïnen” (23,20).

“No és bo menjar massa mel ni buscar massa honors. Ciutat esbalançada és l'home que no sap dominar-se” (25,27-28).

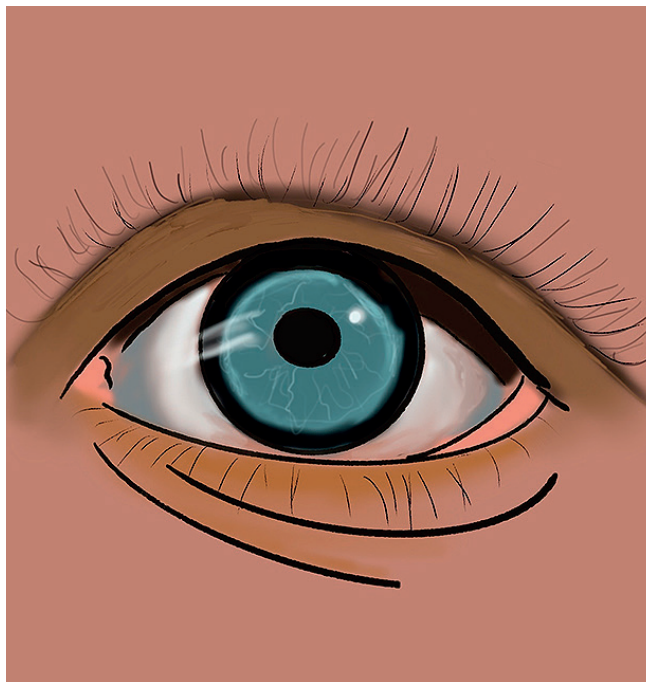
El llibre del Siràcida (38,1-15) ens dona bons consells als creients: és bo confiar en Déu per guarir-se, però també en els bons metges i en els remeis naturals, que són un regal de Déu per a la nostra salut. La fe no substitueix un bon tractament! Tots dos es complementen. I acabo amb aquest autor: “No t'abandonis a la tristesa ni et turmentis amb neguits. L'alegria del cor és vida per a l'home, i la joia li allarga els dies” (Sir 30, 21-22).

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Coherència, fe, amor...

MARCOS ACEITUNO

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

L'evangeli d'avui insisteix en la importància de la coherència. Moltes vegades valorem en els altres la coherència, els seus valors i criteris; avui Jesús ens diu que no podem quedar-nos només amb jutjar i jutjar els altres. El judici només és de Déu. Llavors, què hem de fer? Jesús ens diu que la coherència és un do que ve del cel i que de manera especial hem d'acollir com la llavor que ha de créixer en una terra bona. Ens ho ha dit fa uns diumenges: la terra som nosaltres, és un símbol de com volem rebre la llavor d'un missatge que ens transforma. El missatge que ens transforma és l'Evangeli, la força que el fa realitat, la gràcia de Déu el qual, per mitjà de Jesucrist, mort i ressuscitat, ens converteix en persones noves. La renovació espiritual que ens dona Jesucrist per obra de l'Esperit Sant és un do que ve del cel i que hem de rebre com la terra rep una llavor. El fruit bo que donen els arbres bons és el que volem per a nosaltres i també per als altres. La coherència ha d'anar acompanyada de la generositat. De què val tenir fe si no tinc caritat per compartir allò que Déu em regala al cor? Per aquest motiu, Jesús insisteix en coses que semblen bàsiques, però que al final són els elements essencials per a una

vida feliç en aquest món. Felicitat, coherència, generositat, creença en Déu, transformació en una vida nova. Aquesta és la nova llavor que brota en el cor dels que volen creure en Déu, esperar en Déu i estimar el proïsme.

Llavors, ens preguntem una cosa molt important per al nostre dia a dia. Si la transformació interior és una realitat que supera els nostres criteris, i Jesús ens diu que no hem de jutjar la vida de ningú perquè ens falta molta informació; llavors, hem de suspendre el judici sobre la realitat, la gent, les coses i sobre nosaltres mateixos? La resposta és no. Així com la coherència, la felicitat, la generositat, la pròpia fe i la transformació en una vida nova no depenen només de la intenció, també depenen dels valors sobrenaturals, que Déu ens regala. Jesús ens convida a descobrir que la coherència no és suficient, la fe ha de ser el fonament d'aquesta coherència. També ens diu que el judici ha de ser l'últim, perquè abans hi ha el treball interior personal. Així podrem ajudar els altres de manera real i no només transferir les pròpies maneres de concebre la realitat. A més, hem de recordar que Déu supera la nostra pròpia visió de les coses. Heus ací la grandesa de la fe i del missatge cristià. ■

Diumenge VIII de durant l'any

Lectura primera

Sir 27,4-7

*No facis l'elogi de ningú
abans no hagi estat examinat*

Lectura del primer llibre de Jesús, fill de Sira

Sacsegeu el garbell, i quedarà el rebuig: així serà l'escòria de l'home quan serà examinat. L'obra del terrisser ha de superar la prova del forn: així serà provat l'home en el moment de donar comptes. El fruit de l'arbre demostra el bon conreu: així, quan l'home doni comptes, es veurà què tenia al cor. No facis l'elogi de ningú abans no hagi estat examinat: és llavors que l'home serà posat a prova.

Evangelí

Lc 6,39-45

La boca parla d'allò que es desborda del seu cor

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles aquest proverbi: "Un

Salm responsorial

91

És bo de lloar l'Altíssim,
de cantar al vostre nom, Senyor,
de proclamar al matí el vostre amor
i de nit, la vostra fidelitat.

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

Els justos creixeran com les palmeres,
es faran grans com els cedres del Líban;
plantats a la casa del Senyor,
creixeran als atris del nostre Déu. *R.*

Encara donaran fruit a la vellesa,
continuaran plens d'ufana i de vigor,
per proclamar que el Senyor és recte,
que la meua Roca no coneix la injustícia. *R.*

cec seria capaç de guiar un altre cec? No caurien tots dos dins un clot? No hi ha cap deixeble més instruït que el mestre; només un cop formats, els deixebles arriben a ser com el seu mestre.

Per què, doncs, veus l'estella dintre l'ull del teu germà, i no t'adones de la biga que tens dintre el teu ull? Com li pots dir: 'Germà, deixa'm, que et trauré aquesta estella de l'ull', si tu no veus la biga en el teu? Hipòcrita, treu-te primer la biga del teu ull, i

Lectura segona

1Co 15,54-58

*Déu ens dona la victòria per Jesucrist,
el nostre Senyor*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, quan això que es consumeix es revestirà d'allò que ja no es consumeix, quan aquesta existència mortal es revestirà d'aquella que és immortal, es complirà allò que diu l'Escriptura: "La victòria ha engolit la mort. Oh mort, on és la teua victòria? On és l'agulló que t'incitava?" L'Agulló que incitava la mort és el pecat, i el vigor del pecat ve de la Llei. Però, donem gràcies a Déu: ell ens dona la victòria per Jesucrist, el nostre Senyor. Per tant, germans meus estimats, manteniu-vos fermes, incommovibles, sobre aquest fonament; prodigueu-vos cada dia en l'obra del Senyor, segurs que, en el Senyor, el vostre treball no serà en va.

Al·leluia

*Vosaltres que porteu la paraula de vida
resplendiu com estrelles en un cel de nit.*

llavors t'hi veuràs per poder treure l'estella de l'ull del teu germà.

No hi ha cap arbre bo que doni fruits dolents, ni cap arbre dolent que doni fruits bons. Cada arbre es coneix pels seus fruits: ningú no cull figues dels cards ni raïms de les bardisses. L'home bo, del tresor de bondat que guarda en el cor, en treu a fora la bondat; però l'home dolent, del seu tresor de maldat, en treu el mal. Perquè la seva boca parla d'allò que es desborda del seu cor." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE DURANT L'ANY
i DE QUARESMA
SALTERI: SETMANA 4

Març

2. DIUMENGE

Diumenge VIII de durant l'any, Verd.

Lectures: Siràcida 27,4-7 / Salm 91 / 1 Corintis 15,54-58 / Lluc 6,39-45
SANTORAL: Agnès de Praga, rel.; Àngela de la Creu, rel. i fund.; Genara, mr.; Lluci, b.

3. DILLUNS

Fèria, *Verd.* Lectures: Siràcida 17,20-28 / Salm 31 / Marc 10,17-27
SANTORAL: Ermenter i Celoni, mr.; Màrcia, vg. i mr.; Medir, mr.

4. DIMARTS

Fèria, *Verd.* O bé, **Sant Casimir** (ML), *Blanc.* Lectures: Siràcida 35,1-15 / Salm 49 / Marc 10,28-31
SANTORAL: Casimir, príncep; Nèstor, Eteri, Arcadi i Capitó, b. i mr.

Comença el temps de Quaresma

5. DIMECRES

Dimecres de Cendra, Morat. Lectures:

Joel 2,12-18 / Salm 50 / 2 Corintis 5,20-6.2 / Mateu 6,1-6.16-18
SANTORAL: Mare de Déu d'Àfrica; Focas, mr.; Josep Joan de la Creu, rel.; Luperc, mr.; Olívia, vg. i mr.

6. DIJOUS

Fèria, *Morat.* Lectures: Deuteronomi 30,15-20 / Salm 1 / Lluc 9,22-25
SANTORAL: Coleta Boylet, rel.; Oleguer, b.; Virgili, b.

7. DIVENDRES

Fèria, *Morat.* Lectures: Isaïes 58,1-9a / Salm 50 / Mateu 9,14-15
SANTORAL: Perpètua i Felicitat, mr.; Teòfil, b.

8. DISSABTE

Del dissabte, *Morat.* Lectures: Isaïes 58,9b-14 / Salm 85 / Lluc 5,27-32
SANTORAL: Aurèlia de Niça, mr.; Joan de Déu, rel.; Veremon d'Irache, ab.

El Sant 4 de febrer

Sant Casimir, patró de Polònia i Lituània

Com a príncep de Polònia (era el segon fill del rei Casimir IV i d'Isabel d'Àustria), la vida de Casimir estava programada per consolidar l'autoritat del seu pare i augmentar el poder de Polònia. Però de ben petit, el príncep es va adonar que havia nascut en un món on la seva vida havia d'estar compromesa amb Déu i ningú més. Per això, Casimir, des de petit, va rebel·lar-se contra l'estil de vida dels seus pares, envoltats de riquesa i luxes. El sant, al contrari que la seva família, va rebutjar totes les comoditats, dormia poc i passava les nits en vetlla pregant. Això va provocar la burla de molts que l'envoltaven, fins que el seu pare va decidir enviar-lo com a

cap d'un exèrcit per fer-se càrrec del tron d'Hongria. Casimir no va poder evitar sentir que si ho feia anava en contra del seu veritable Senyor, i finalment va decidir tornar a casa. El seu pare va desterrar-lo en un castell, on Casimir mai no va canviar de pensament i va continuar vivint humilment, sense cedir als desitjos de la seva família. El 1484, quan només tenia 23 anys, va morir d'una malaltia pulmonar, i va ser enterrat amb la seva cançó preferida, un himne llatí a Maria, *Omni die dic Mariae*. Casimir és el patró de Polònia i Lituània, i és un exemple de la lleialtat a Crist, ja que va seguir-lo en tot moment i sempre va fer allò que creia que era correcte.

CONSOL MUÑOZ
Franciscana
missionera

Sant Francesc d'Assís pensava i deia que el sol és la més formosa de totes les creatures i la que més pot assemblar-se a Déu

El càntic del germà sol

La família franciscana estem celebrant els 800 anys de la composició, per part de sant Francesc, del *Càntic del germà sol* o *Càntic de les criatures*.

El sentit litúrgic d'aquest càntic és una *Laude*, un cant de lloança. Francesc, amb aquest càntic, expressa a Déu els seus nobles sentiments i l'exalta per mitjà de les seves criatures.

Entre els documents de l'època, validats com a font històrica, trobem els escrits denominats *Espill de perfecció*. En el n. 100 hi diu: "Dos anys abans de morir, estant a Sant Damià en una petita cel·la coberta d'estores i patint extraordinàriament per la malaltia dels ulls —tant, que per espai de més de cinquanta dies no podia veure ni la llum del dia ni la del foc..." "Per això, per a lloança de Déu, per al nostre consol i per a edificació del pròxim, vull compondre una nova lloança de les creatures del Senyor, de les quals ens servim cada dia... I aleshores va dir: Altíssim, omnipotent, bon Senyor...; va aplicar una música a aquesta lletra i va ensenyar els seus companys a recitar-la i cantar-la."

Pensava i deia que el sol és la més formosa de totes les creatures i la que més

pot assemblar-se a Déu i que a la Sagrada Escriptura el Senyor és anomenat sol de justícia; així en titular aquelles lloances de les creatures del Senyor, les va voler anomenar *Càntic del germà sol*.

En els escrits de la *Vida primera de Cevalano* trobem: "Qui podrà explicar l'alegria que li provocava en l'esperit la bellesa de les flors, en contemplar la galania de les formes i en aspirar la fragància de les seves aromes? Al l' instant adreçava l'ull de la consideració a la formosor d'aquella flor que, brotant lluminosa per primavera de l'arrel de Jessé, va donar vida amb la fragància a milers de morts. I, en trobar-se en presència de moltes flors, les predicava, convidant-les a lloar el Senyor, com si gaudissin del do de la raó" (n. 81).

El Càntic ens recorda que els humans som tan dependents dels elements de la creació com aquests depenen de nosaltres. Amb el seu meravellós respecte per les creatures de tot tipus, pel sol, la lluna, els estels, l'aigua, el vent, el foc i la terra, Francesc va arribar a veure que tota la creació lloava Déu.

Per concloure, podem dir que és un càntic a la glòria de Déu, a la bondat de la naturalesa, que ens han de conduir a la pau i a la fraternitat universal. ■

Jornada sobre laïcitat i diversitat religiosa al món educatiu

Els experts van opinar que cal educar en la convivència.

XAVIER BECERRA

Docent jubilat d'un centre públic de secundària

El dissabte 25 de gener, a la seu de CCOO de Catalunya, va tenir lloc una jornada de reflexió sota el títol “La laïcitat i la diversitat religiosa al món educatiu avui”, organitzada per la Federació d'Educació i la Fundació Cipriano García.

La realitat dels centres educatius ha canviat molt en els darrers vint anys. Hem deixat de ser una societat homogènia. Actualment la realitat social del país és plural i diversa, també des del punt de vista cultural i de creences religioses. La jornada tenia per objectiu posar el focus en aquesta diversitat de creences i no creences present als centres educatius i suscitar la reflexió des de la vessant sindical.

La jornada es va estructurar en dues parts. La primera va consistir en dues ponències i un debat. Les ponències, de l'antropòloga Lola López i del sociòleg Joan Gómez, van girar al voltant del dret humà a la llibertat religiosa. Van subratllar que aquest dret comporta, a més del dret a la pròpia creença, el dret a manifestar-la. Una observació important, ja que totes les religions tenen també un component comunitari i de manifestació pública. El debat posterior va ser molt interessant i ric. Les intervencions del públic partien de la pròpia vivència i experiència.

A la segona part van intervenir Ramon Bassas, director general d'Afers

Religiosos, i Pepín Beltran, secretària de Millora Educativa del Departament d'Educació i Formació Professional. Tot i ser unes intervencions institucionals, tots dos van expressar preocupació per la manca de cultura religiosa i de coneixements sobre les diferents confessions. Un dèficit que, sense concretar cap proposta, van considerar necessari abordar en el marc educatiu. També van estimar molt oportú propiciar espais de reflexió com el que s'havia proposat en aquesta jornada.

La pluralitat i la diversitat són un fet, com també ho són el desconeixement creixent del fet religiós i la manca de cultura religiosa que no ajuden, ni a entendre alguns dels conflictes del nostre món ni a la convivència en una societat plural. D'altra banda, l'actual assignatura de religió confessional que segrega l'alumnat per creences, sembla que tampoc no dona una resposta satisfactòria a la realitat actual de l'alumnat dels centres i de les seves famílies.

Elaborar una proposta educativa no confessional sobre el fet religiós sembla cada vegada més necessari. Això suposa un canvi de paradigma que, com tot canvi, s'ha d'abordar amb reflexió i consens, i obliga a superar certs esquematismes que han quedat superats per la realitat social existent. Educar en la convivència, el respecte i la tolerància a un alumnat divers en les seves creences i conviccions és un repte i, alhora, una oportunitat per a la cohesió social del nostre país.

L'objectiu de la jornada era obrir la reflexió i crec que els organitzadors ho van aconseguir. Cal felicitar CCOO per aquesta iniciativa. ■

Cartes

Congrés de vocacions “Per a qui soc?”

Hi ha una gran riquesa de vocacions que es plantegen davant nostre durant el pas de la nostra vida. Aplicat a l'educació, hem de ser perseverants amb el que ensenyem i com ho ensenyem, però, sobretot, fer-ho des del cor. No cal obligar, però sí oferir. No cal forçar-ho, però sí que cal fer reflexionar. A l'escola cristiana, hem de mobilitzar-nos i oferir espais de vocació, no evitar la paraula *Déu*, sinó emprar-la sovint perquè totes les persones puguin tenir confiança i força per buscar-lo.

De la meua participació al Congrés de vocacions “Per a qui soc?”, m'emporto els testimonis de famílies i els tallers relacionats amb l'educació. En els testimonis, com a família, veig que no hem de defallir per les pedres que et trobes en el camí, sinó aprendre d'aquests obstacles i continuar més reforçat i constant amb els propòsits, sempre amb la companyia de la fe. I com a professora, la implicació ha de ser propera des de l'empatia, tot respectant els ritmes i espais de cadascun. A més, educar sempre des de l'amor, acompanyant i acollint les dificultats de l'alumne i mostrant-li sempre la felicitat del camí triat, i dient-li que mai no està sol.

SARA BORRAZ ROCAFULL

Lluís Bertran, predicador

Al número 2344 de *Catalunya Cristiana* hi apareix una errada en parlar del sant valencià Lluís Beltran. Segons el setmanari, “encara que només sabia castellà, la tradició diu que Déu li va conferir el do de llengües”. No és veritat que només conegués el castellà, car també parlava català, com no podia ser d'una altra manera, sent, de fet, aquesta la seva llengua familiar i conservant-se, fins a l'actualitat, una carta en català adreçada pel sant a la seva mare.

MIQUEL ÀNGEL RODRÍGUEZ

El tresor de l'amistat

Quan convidem un amic a dinar a casa és per estar amb ell i compartir les nostres vides. Es tracta d'un aliment i una alegria.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Ressons d'una trobada

Un grup de sacerdots vam celebrar una trobada sobre els mitjans de comunicació social i les claus principals de l'opinió pública.

Tant l'Evangeli com el Magisteri de l'Església ens han ofert la importància de l'Anunci i les actituds que hem de tenir en l'ús dels mitjans. Un bon grapat de conclusions i reflexions van quedar a la nostra agenda pastoral.

Primer, la importància i l'ús eficaç dels mitjans de comunicació, que tant sant Joan Pau II, com Benet

XVI i el papa Francesc ens han recomanat com a “areòpags del món modern que han unificat la humanitat, transformant-la en un llogarret global”. Segon,

atenció a les dues “modalitats de periodisme”: l'anomenat “periodisme ciutadà”, que ha brollat amb profusió a les xarxes socials, i la “premsa tradicional”, amb

periodistes professionals, amb els seus codis deontològics i la seva credibilitat més gran. Tercer, en l'oferiment dels ideals religiosos i dels valors cristians, hem de tenir

“l'estil de Déu”, assenyalat pel Papa: “Proximitat, compassió i tendresa.” El recordat arquebisbe Juan del Río, mort a conseqüència del Covid, ens va traçar la silueta d'un “comunicador cristià” amb

aquestes pinzellades: “Un bon comunicador no és el qui més crida o el qui més epítets posa a la informació, sinó el que, narrant els fets, comunicant un missatge o mostrant una imatge, ho fa mogut per la recerca de la veritat, de la bellesa i de la bondat que desitja compartir amb els altres, a favor del bé comú de la societat.”

Pel que fa a les homilies, conèixer bé els dos verbs que les caracteritzen: “Il·luminar i reconfortar.”

Una nota essencial sempre serà la claredat, la proximitat i la connexió de la “veu de Déu”, amb les nostres pròpies “veus”.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Viqui Molins, “companya de l'ànima”

GNA. PILAR RODRÍGUEZ BRIZ

Companyia de Santa Teresa de Jesús

M'ha tocat una ànima bona.” Ho deia sant Enric d'Ossó, el nostre pare fundador, referint-se a si mateix. I això també es podria dir de la Victòria. Li va tocar una ànima bona, i ella va anar fent créixer aquesta bondat al llarg de la seva vida.

Va néixer, com Teresa de Jesús, un 28 de març i, com ella, va ser la mitjana entre 9 germans, i molt estimada pel seu pare. Alumna del Col·legi Teresià de Maria Immaculada, a la Rambla de Catalunya de Barcelona, als 19 anys va entrar a la Companyia, on ja hi havia dues de les seves germanes grans: l'Adela i la Maria. Va ser professora als col·legis de València, Madrid (Jesús Mestre) i Ganduxer i directora de l'Editorial STJ. Els 30 últims anys de la seva vida els va dedicar sobretot als més pobres, exclosos, drogoaddictes, sense sostre. Durant molts anys acompanyant, a la presó, els qui no tenien família o n'estaven allunyats; a l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac, dedicant-se als malalts de sida. I simultàniament escrivint —més de 100 llibres, i un nombre incomptable d'articles, obres de teatre, musicals...—, pronunciant conferències, transmetent amb la paraula el que desbordava el seu cor.

Finalment, com a resposta a la petició del papa Francesc, creant amb dos capellans diocesans —Peio Sánchez i Xavier Morlans— l'Hospital de Companyia de Santa Anna. Deia Francesc el 27 de novembre del 2014: “La ciutat, juntament amb la multiplicitat d'ofertes precioses per a la vida, té una realitat que no es pot ocultar i que en moltes ciutats és cada cop més evident: els pobres, els exclosos, els descartats. Avui podem parlar de descartats. L'Església no en pot ignorar el clamor, ni entrar en el joc dels sistemes injustos, mesquins i interessats que busquen fer-los invisibles... Aneu-hi!” Així es va crear, el 2017, l'Hospital de Companyia de Santa Anna, i el 2023, la Fundació Viqui Molins, que recull el llegat espiritual

i material que tants amics volen conservar per continuar servint els més pobres. “Els nostres”, com bé deia la Viqui. Els pobres eren els seus, però no en el sentit possessiu de propietat sinó en el de fraternitat: tots nosaltres, amb ells, des d'ells i per a ells.

Però, com deia un gran educador de carrer: “L'important no és el que es fa, sinó des d'on es fa.” La resposta, en la Victòria, era una sola paraula: Jesús. Tot amb Jesús, per Jesús, com Jesús. Des d'Ell, tot cobrava sentit: la feina, les joies, les penes, les alegries, l'amor als germans i germanes... Jesús va ser sempre el centre de la seva vida.

El seu tarannà fort i la seva rapidesa a dir directament el que pensava li va comportar incomprendiments i patiments. I la seva capacitat de tornar sobre els fets, sentir-se pecadora i demanar perdó als qui podia haver molestet, la van fer humil a mesura que l'amor anava prenent possessió del seu jo més pregon. Va estimar molt i molts. Va estimar apassionadament, com no podia ser de cap altra manera. L'amor de la seva vida sempre va ser Jesús. Després de Jesús, els seus grans amors van ser la Companyia de Santa Teresa de Jesús i Catalunya. També la seva família, que estimava amb tot el cor. A la Companyia li va donar la vida sencera, i ser teresiana —filla i deixeble de Teresa de Jesús— va ser sempre el seu més gran i més sant orgull. Ja en la vellesa deia sovint: “Canviaria tots els premis que he rebut per un somriure de la Companyia.” I què dir de Catalunya...? Estimava amb passió la seva terra, les seves arrels, la seva llengua, les seves tradicions, les seves institucions... I les defensava sempre que calia.

Una lesió greu de cor va començar a fer-se present i a fer-la patir fora mida. Metges, hospitals, marcapassos... impossibilitat de moviments. Va patir molt, molt. Deia sovint: “Tot ho ofereixo a Jesús per l'Hospital de Companyia, pels pobres que no tenen sostre, pels ‘nostres’.”

Després d'uns mesos inacabables:

Des de Jesús, tot cobrava sentit: la feina, les joies, les penes, les alegries, l'amor als germans i germanes... Jesús va ser sempre el centre de la seva vida

Agustí Codinach

Les teresianes Ana Cipriano, Viqui Molins i Pilar Rodríguez, a l'església de la Mare de Déu del Carme de Barcelona, el juliol del 2022.

entrades i sortides a la clínica, incertesa i patiment inevitable, Jesús la va venir a buscar.

El 19 a la tarda havia participat amb la comunitat en la conferència en línia del Projecte Nudo, fins i tot havia tingut una petita intervenció. En anar-se'n a dormir no es trobava bé. En mitja hora es va anar trobant pitjor i va sobrevenir el final. El seu nom en la Companyia era Victòria de Jesús. I Jesús li ha donat ja la victòria definitiva: la de gaudir per sempre del seu amor.

Finsaviat, "companya de l'ànima, companya". ■

Centre Odontològic PRODENTS

Implantologia • Pròtesis • Estètica
Periodòncia • Endodòncia

Avinguda Madrid 36, 08028, Barcelona
93-3306050 / info@prodentsbcn.com

Viqui Molins, una vida al servei “dels nostres”

Viqui Molins i Peio Sánchez amb una família ucraïnesa acollida a l'Hospital de Campanya de Santa Anna, el març del 2022.

Agustí Codinach

PEIO SÁNCHEZ
Rector de Santa Anna

És difícil escriure quan amb prou feines fa unes hores de la mort de la nostra germana Viqui. Sabíem que podia passar en qualsevol moment. Se n'havia sortit de forma inexplicable d'una greu crisi cardíaca, però la matinada del 20 de febrer moria acompanyada de la seva comunitat teresiana després d'haver-li fallat el cor. Era normal, ja que el que més havia regalat i desgastat era el seu cor: 88 anys de trescar pels carrers i acollir-ne tantes i tants.

Al final va morir al llit, encara que ella ens solia dir que volia morir al carrer, amb els seus amics sense llar, als quals, citant sor Genoveva, anomenava “els nostres”. A l'Hospital de Campanya de Santa Anna hem gaudit del regal de tenir-la al costat nostre de forma quotidiana i propera. Era sempre una inspiració perquè transparentava amb tota naturalitat l'Evangeli de Jesús, sense glossa. Tenia la intuïció dels profetes que sabien contemplar el sofriment, però també reconeixia les possibilitats de cada persona. Sabia posar-se sempre al costat dels últims, especialment en aquest temps on el rebuig i l'aporofòbia creixen. La seva forma d'acompanyar, encara que era insistent i creativa per trobar solucions a les necessitats, era també i sobretot tendra i compassiva, on cadascun dels últims se sentia primer

i estimat. Vivia entre la tendresa i la valentia.

Els metges li deien que tenia cardiomegàlia (augment de la mida del cor) i aquesta vegada coincidien el diagnòstic sanitari i l'espiritual. Aquest cor gran es traduïa en la pedagogia de les abraçades; a batec de cor vivia sense deixar ningú fora. Sempre em va admirar la seva facilitat per escriure, més de 60 llibres en són testimoni. Però, com Teresa de Jesús, els seus escrits eren el “Llibre de la Vida”. Ella, de la vida, en destil·lava literatura i comunicació, però el seu fort era explicar les històries dels seus encontres amb els exclosos, els seus amics de l'ànima que li tenien el cor robat. Va viure amb passió la creació de fraternitat i en aquesta època es desfeia en agraïments amb la seva família, les seves germanes teresianes i amb tothom. Al seu costat hi havia alegria i festa fins i tot enmig del desastre.

Formava part de les arrels del cristianisme social a Catalunya i era un referent que té no únicament un valor de memòria, sinó també una actualitat de present i de futur. Ens va demanar que continuéssim amb “els nostres” i aquesta és la nostra opció, agafant-li el relleu. Quan va fer la professió religiosa va voler dir-se Victòria de Jesús, ara ja ho és plenament. Donem gràcies per la seva vida i mantinguem-ne la torxa encesa. ■

A l'Hospital de Campanya de Santa Anna hem gaudit del regal de tenir-la al costat nostre de forma quotidiana i propera

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Avenços mèdics notables gràcies a les vacunes

Flickr / Eneias de Troya

Hi ha vacunes “terapèutiques” que activen el sistema immunitari.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Hi ha gent que encara dubta de l'eficàcia i seguretat de les vacunes que la ciència mèdica ha inventat. Van molt equivocats. Les estadístiques ho demostren. Per posar només un exemple: l'Organització Mundial de la Salut ens diu que des del 1974 s'ha reduït la mortalitat infantil entre un 40 i 50%, perquè les vacunes han salvat la vida a uns 154 milions d'infants. I què és una vacuna? Donar al sistema immune

de la persona una ajuda per destruir l'enemic infeccios quan es presenti.

Com s'inventà la manera d'aconseguir-ho? Injectant el mateix microbi infeccios mort o desactivat per fer produir al sistema immune les defenses, anomenades antígens, que s'oposaran als microbis infectants quan arribin. Però aquesta primera idea s'ha anat millorant: injectant només aquelles parts del microbi invasor suficients per generar la resposta eficaç i, finalment, amb el sistema de vacunes ARN, que només injecten un component de la cèl·lula que combatrà la infecció. Aquest component és un ARN (àcid ribonucleic), que actualment es pot obtenir amb una certa rapidesa. Aquesta és l'actualitat científica que ha motivat que us fes avui aquest article.

Per això us puc dir que entrem en una nova època, gairebé daurada, de les vacunes. I és que se'n fan que ja

les podem anomenar terapèutiques perquè no són només previsores de la malaltia, sinó que activen el sistema immunitari per solucionar un problema ja existent. Són guaridores. Concretament, ja s'han tingut èxits amb càncers. Un grup d'universitaris de Colúmbia ha modificat genèticament un bacteri perquè fabriqui grans quantitats de l'ARN eficaç, o sigui, antígens concrets, fent que el sistema immune fabriqui les substàncies d'atac als tumors. Ens trobem amb un nou format de vacunes.

Amb les eines que es tenen avui dia es podran fer progressos substancials en poc temps. S'obtindevan segurament noves vacunes terapèutiques i programar una reformulació de les vacunes tradicionals que les faci més efectives. Tant de bo que tothom entengui la importància mèdica que aquests avenços ens proporcionen. ■

GENT DE CASA

Miquel Querol Gavaldà

Flickr / Jorge Franganillo

Miquel Querol va escriure nombroses composicions musicals.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Entre les tradicions de les Terres de l'Ebre, la música té una importància cabdal en qualsevol de les seves manifestacions i moltes persones tenen una gran formació musical. Miquel Querol Gavaldà, nascut a Ulldesona el 22 d'abril del 1912, és una bona mostra del nivell que molts assolien.

Format al Seminari de Tortosa, on va ingressar als dotze anys, tenint com a mestre mossèn Pedret, va passar el 1926 a l'Escolania de Montserrat i continuà els seus estudis amb Ildefons Pinell fins al 1936.

A l'inici de la guerra civil va ser empresonat per la seva significació religiosa en un vaixell del port de Tarragona, sent alliberat als tres mesos a condició de dirigir la Banda Municipal i l'Orfeó d'Ulldesona; en aquell temps va ser deixeble de Joan Lamote de Grignon. Passada la guerra, va viure a Barcelona, passà a Saragossa i retornà a Ulldesona.

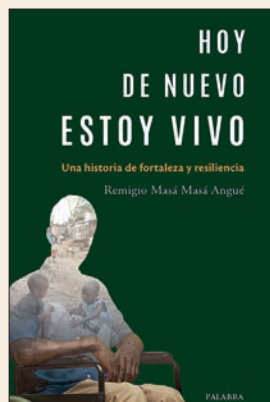
Higini Anglès i altres amistosats li oferiren una plaça i quedà vinculat a l'Institut Espanyol de Musicologia des del 1946; n'arribà a ser director entre el 1969 i el 1982. Fou membre del Consell Nacional de la Música i professor d'història de la música de la Universitat de Barcelona, professor al Conservatori del Liceu, president des del 1973 de la Societat Catalana de Musicologia i un seguit de càrrecs més.

Després de la seva jubilació reglamentària, continuà col·laborant en temes editorials, com sempre

havia fet, i rebé nombroses distincions, entre elles el Premi Nacional del Ministeri de Cultura el 1986, la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya el 1997 o la Medalla d'Or del Conservatori del Liceu el 1999. Seria investit doctor *honoris causa* per les universitats Autònoma de Barcelona i de Granada.

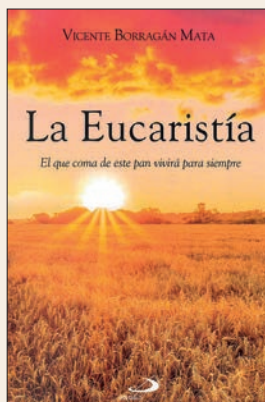
Miquel Querol va deixar una obra extensa, de composicions musicals i d'estudis de la música dels segles XVI i XVII, del barroc, tant en el panorama català com castellà, amb obres com *La música en la obra de Cervantes* o *Transcripción e interpretación de la Polifonía española de los siglos XVI y XVII*.

Moria a Vinaròs el 26 d'agost del 2002. La seva vídua, Alicia Muñoz, va donar, per desig del difunt, el seu fons de partitures, partícels, manuscrits, fotografies i altres documents, amb nombrosos enregistraments sonors, a l'Arxiu Nacional de Catalunya. ■

REMIGIO MASÁ*Hoy de nuevo estoy vivo*

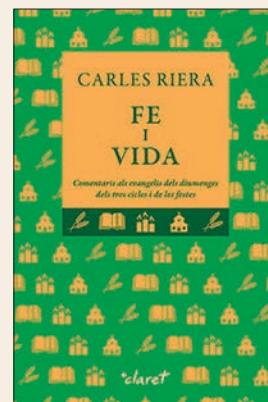
Ediciones Palabra, 2025, 192 pàg.

Tot i amb la salut en recaiguda constant per una greu malaltia, aquest sacerdot de Guinea Equatorial es pregunta pel sentit de la vida, la fe i la vocació. Les seves paraules ens ajuden a guarir les pròpies ferides i dolors.

VICENTE BORRAGÁN*La Eucaristía*

Editorial San Pablo, 2025, 312 pàg.

Recorregut històric per l'eucaristia, que aprofundeix en la seva finalitat i ens convida a recuperar la il·lusió per aquest sagrament perquè esdevingui "la font i el cim" de la nostra vida cristiana.

CARLES RIERA*Fe i vida*

Editorial Claret, 2025, 220 pàg.

Llibre que recull els comentaris als evangelis dominicals dels tres cicles litúrgics i de les festivitats. L'autor aprofundeix en el missatge de l'Evangelí amb una mirada teològica, espiritual i humanista, plena de saviesa pastoral.

BOILEAU i NARCEJAC*Vertigen*

Viena Edicions, 2025, 192 pàg.

Situada al París d'entreguerres, aquesta trasbalsadora història en què se superposen passat i present va captivar Alfred Hitchcock, que en va fer una famosa versió cinematogràfica el 1958 amb James Stewart i Kim Novak.

DAVID GRANN*Els nàufrags del Wager*

Ara Llibres, 2025, 336 pàg.

El 1742 una embarcació atrotinada amb trenta homes arriba a la costa del Brasil. Eren els supervivents del *Wager*, vaixell de l'armada britànica que havia salpat d'Anglaterra dos anys abans. Magnífica novel·la basada en una història real.

JOAN MOLET PETIT*Pere Falqués, l'arquitecte municipal de la Barcelona modernista*

Àmbit Serveis Editorials-Ajuntament de Barcelona, 2025, 202 pàg.

Llibre que documenta la vida i trajectòria d'aquest destacat arquitecte (1849-1916) de l'Ajuntament de Barcelona. Va actuar en plena efervescència del modernisme català, amb projectes com els túnels del metro, la reforma del Liceu... (Ramon Ribera)

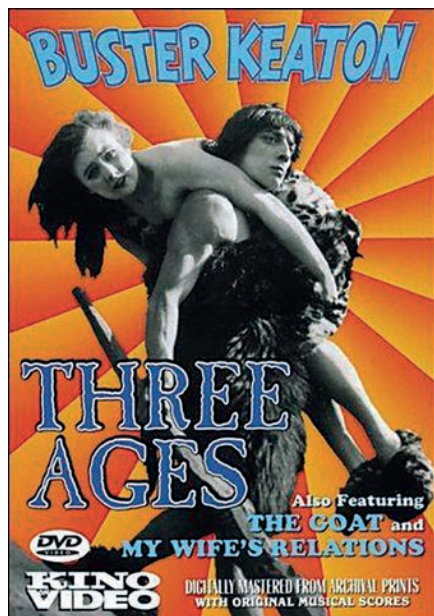
CRÍTICA DE CINEMA

Relat de la humanitat en gags

**JOSEP ROVIRA
CLAVERAS**

Graduat en Cinematografia

LES TRES EDATS ("THREE AGES")

DIRECTORS: Buster Keaton i Edward F. Cline

GUIÓ: Clyde Bruckman, Jean Havez, Joseph Mitchell

INTÈRPRETS: Buster Keaton, Wallace Beery, Joe Roberts, Lionel Belmore, Margaret Leahy, Lillian Lawrence, entre d'altres
Estats Units, 1923
Cinema mut; paròdia en episodis
63 min

Les tres edats (*Three Ages*) és una pel·lícula del 1923 protagonitzada i dirigida per Buster Keaton. Narra les temptatives de dos homes (el mateix Keaton i Wallace Beery) per conquerir una dona (Margaret Leahy) en tres eres diferents de la història: la prehistòria, l'edat romana i l'era moderna.

Buster Keaton admirava profundament D. W. Griffith i aquesta pel·lícula deu molt a *Intolerance* (1916), perquè *Les tres edats* trenca tres històries en tres moments històrics diferents unificades pel tema central: la constància de l'amor. Es podria dir que ell en va fer la versió còmica; un crític de l'època va escriure-hi a favor dient que "és igual d'incoherent que *Intolerance*, i cinquanta vegades més divertida". De fet, la pel·lícula va esdevenir tot un èxit de públic i crítica.

Aquest film és un relat de la humanitat presentada en gags de vodevil, dibuixos de diaris i pel·lícules i una insaciable curiositat intuïtiva de rigorosa intel·ligència històrica. És a dir, no té cap tipus de valor històric, és la bella paròdia de la pel·lícula de Griffith.

El primer llargmetratge del director, en el qual ja s'observa la prioritització de plans conjunts on es veu el cos sencer per donar peu a inspiracions improvisades dels actors o bé perquè qualsevol "feliç accident" no pogués ser perdut.

Margaret Leahy, la protagonista

del film, va descriure l'intens procés de creativitat de Buster Keaton: "Gravàvem certes escenes de dues o tres maneres diferents davant la càmera, després les veiem a la sala de muntatge i llavors el Sr. Keaton veia errors o en treia idees per millorar-les. Les tornàvem a gravar novament diverses vegades."

Keaton és famós, en part, per moltes de les escenes dels seus curts i llargmetratges en què posava en perill la seva pròpia persona. I no era inusual que alguna d'aquestes escenes sortís malament, no obstant, ell tenia avisat al seu equip que si quelcom no sortia com estava planejat, continuessin gravant. Va passar durant el rodatge d'aquesta pel·lícula, quan, a l'era moderna, intenta saltar dels límits d'un gratacels a un altre. També a *Our Hospitality*, el segon llargmetratge del director, va ser arrossegat accidentalment per una riuada a la deriva.

Durant molts anys, *Les tres edats* es va donar per perduda. El 1954, però, se'n va trobar un negatiu en un estat de descomposició tan avançat que els laboratoris van creure que no la salvarien. En aquella època, Buster Keaton, d'alguna manera, revivia en la memòria del cinema (sobretot en les ments del grup de la *Nouvelle Vague*). Amb gran esforç, el negatiu va ser recuperat i s'ha pogut guardar aquesta joia del cinema d'un dels millors autors d'aquest art. ■

AMB BON HUMOR

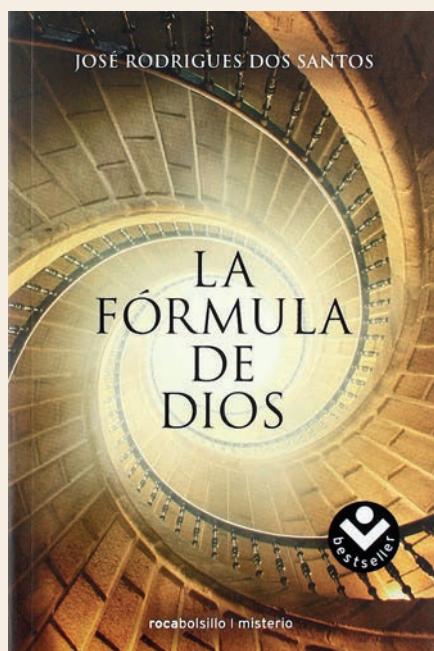

CRÍTICA LITERÀRIA

Ciència, filosofia i el misteri de l'univers —

LLUCIÀ POU

Historiador i teòleg

JOSÉ RODRIGUES DOS SANTOS*La fórmula de Dios*

Editorial Rocabolsillo, 2009, 540 pàg.

Ja fa uns quinze anys que vaig llegir *La fórmula de Dios*, de José Rodrigues dos Santos, una invitació a un viatge profund pels límits entre la ciència, la filosofia i l'espiritualitat. A través d'un relat que combina narració i rigor intel·lectual, l'autor planteja preguntes fonamentals sobre l'origen i l'estructura del cosmos: és l'univers el resultat de l'atzar o està dissenyat amb una intel·ligència subjacent?

El llibre es basa en descobriments científics com l'experiment Aspect, que va demostrar l'entrellaçament quàntic, i teories de la relativitat per explorar com el temps i l'espai són mal·leables i connectats. Des del finíssim calibratge de constants universals com la Beta i l'Alfa fins a la sorprenent coincidència que la narrativa bíblica sobre els "sis dies" pugui coincidir amb l'escala temporal còsmica, l'obra desafia les nostres percepcions de la realitat.

Al llarg del llibre, l'autor connecta aquests conceptes científics amb tradicions filosòfiques i espirituals, com el taoisme i el budisme, tot destacant la unitat fonamental de tot el que existeix. La llum i l'ombra, el *yin* i el *yang*, allò material i allò espiritual, es presenten com a cares d'una mateixa moneda.

La fórmula de Dios és una reflexió fascinant sobre la interconnexió de l'univers i una invitació a considerar que, rere el misteri de l'existència, hi podria haver una lògica profunda que transcendeix el que és visible. Un llibre que desafia la ment i enriqueix l'esperit. ■

UN NOU LLINDAR

Un bon ús mediàtic

Quan en la nostra societat se'ns fa complicat esdevenir adult, hi ha qui experimenta la necessitat d'un referent que comuniqui confiança. Ho viuen sobretot els joves inquiets en la seves recerques i ho troben a faltar, potser sense saber-ho, els qui sense obrir-se a altre tipus de comunicació es repengen a l'internet o viuen pendents tot el dia del mòbil. També aquestes poden ser noves mediacions si d'elles se'n fa un bon ús. És qüestió de connectar, i connectar bé, per tal que tot ús mediàtic esdevingui humà i humanitzador.

I els adults? També necessitem qui ens faci costat i sigui un bon referent per caminar amb encert. Potser algú pensarà que deixar-se ajudar és una actitud de feblesa que cerca seguretat. Però, i si deixar-se ajudar fos un gest de coratjosa confiança? Quan l'individualisme ha pres cos en nosaltres i ens agafa del tot, deixar-se conduir pot significar deixar-se estimar. Això és tan cert com la confiança que experimenta l'infant en els braços de la mare esperant de qui l'ha format i l'ha posat en el món amb els dons que el faran feliç. Que bé quan hi ha qui es deixa ajudar pels qui l'hauran d'acompanyar cap a la maduresa.

Anar a la font de la Paraula que sempre raja demana més: demana posar-se en camí de la mà d'Algú que em diu que no vagi sol i que també doni la mà als altres. No tindria sentit deixar-se agafar per la mà i negar-la a tants que esperen d'algú el mateix gest i se'ls atansi. És un goig treballar junts aquesta xarxa de solidaritat, és la globalització del bé que actua com un corrent elèctric que s'escampa arreu il·luminant i generant l'energia que ho posa tot en moviment. Que bé si el diàleg i les xarxes socials ens hi ajuden.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Marcos Aceituno, Mercè Alonso, Yago Aparicio, Josep Miquel Bausset, Pilarín Bayés, Xavier Becerra, Ángeles Conde, Montserrat Creus, Juanjo Fernández, Antonio Gil, Oriol Jara, Lluís Martínez Sistach, Ignasi Miranda, Viçqi Molins, Glòria Monés, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Montse de Paz, Lluïa Pou, Quique, Pilar Rodríguez, Josep Rovira, Peio Sánchez, Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

 Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 2 de març**, a les 17.30,
concert de piano amb Roberto La-
borda a favor de la Fundació Manos
Providentes (c/ Consell de Cent, 293
- Barcelona).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dimarts del 4 al 25 de març**, a les
19.00, curs *Contemplant l'Art: la mirada*
oberta a l'altre amb Mònica Mínguez
(tel. 933 172 338).

ESCOLA DE PREGÀRIA

El **divendres 7 de març**, a les 20.45,
a la parròquia de la Mare de Déu de
la Medalla Miraculosa de Barcelona,
escola de pregària sobre l'esperança.

**MONESTIR DE SANT PERE DE LES
PUEL·LES**

El **dissabte 8 de març**, a les 10.00,
recés de Quaresma dirigit per la Gna.
Catalina Terrats. Inscripcions: acti-
vitatspuelles@gmail.com.

"SENT LA CREU"

El **diumenge 9 de març**, a les 18.00, el
cardenal Joan Josep Omella presideix
la missa de "Sent la Creu" a la basílica
de la Sagrada Família de Barcelona.
Enguany el protagonisme és per a la
creu de Síria i l'arquebisbe d'Homs,
Jean Abdo Arbach.

LOURDES

Del **dissabte 28 de juny al dilluns 30**,
el santuari i associació Sant Josep de
la Muntanya organitza una peregrina-
ció a Lourdes (tel. 609 775 989).

Girona

TAIZÉ

El **diumenge 2 de març**, a les 18.00,
pregària contemplativa amb cants de
Taizé a l'església parroquial de Lli-
gordà (Beuda).

JOSEP OTÓN

El **dijous 6 de març**, a les 19.00, *El*
silenci de Déu, aproximació a la vida i
obra de Simone Weil amb Josep Otón
al Centre Pare Claret de Girona.

PASTORAL FAMILIAR

El **diumenge 9 de març**, a les 17.00,

trobada *Fem Comunitat*: vivències de
fe, pregària, silenci i cants de Taizé al
casal Bisbe Cartaça de Girona.

Sant Feliu de Llobregat

DIMECRES DE CENDRA

El **dimecres 5 de març**, a les 20.00,
el bisbe Xabier Gómez presideix la
missa del Dimecres de Cendra a la
catedral.

**MONESTIR DE SANT BENET DE
MONTSERRAT**

El **diumenge 9 de març**, a les 10.00,
conferència de Ferran Albajar, engi-
nyer de plasma de fusió, sobre *L'ener-*
gia de fusió. L'energia de les estrelles.

CONCERT

El **diumenge 9 de març**, a les 19.30,
concert del Cor Itzi a l'església de
Santa Maria d'Olesa de Montserrat.

Tarragona

ACRÒPOLIS

El **dijous 6 de març**, a les 19.00,
presentació del projecte *L'acròpolis*
de Tarragona i les arrels d'Europa amb
Andreu Muñoz al Centre Tarraconen-
se El Seminari.

QUARESMA

El **divendres 7 de març**, a les 19.30,
recés de Quaresma contemplatiu
amb Xavier Melloni, s.j., a la parrò-
quia de Sant Bernat Calvó de Reus.

VIDA MONÀSTICA

El **cap de setmana del 7 al 9 de març**,
per a joves de 18 a 35 anys, al mones-
tir de Vallbona, jornada de treball
monàstic de construccions i arran-
jaments de nous espais; temps de
convivència amb la comunitat; dinar
compartint la vida fraterna; espais de
pregària i ensenyaments sobre la vi-
da monàstica i passejos. Inscripcions:
vallbona@monestirvallbona.cat

**PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA**

Perquè les famílies dividides trobin
en el perdó la sanació de les ferides
redescobrint en les diferències les
riqueses de cadascú

“Podem arribar a ser profecia social en aprendre que, junts, busquem el bé comú”

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

El Seminari conciliar de Barcelona acull el dilluns 3 de març, a les 19.00, una jornada per compartir informació, reflexió i pregària per fer realitat el document postsinodal a l'Església diocesana. Aquesta sessió, amb el títol *El Sínode, avui i aquí*, compta amb la participació de l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, i la presidenta d'Acció Catòlica General, Eva Fernández, tots dos membres del Sínode.

Podem dir que l'Església realment està en mode “sinodal” o encara hi ha resistències?

Estic convençuda que la sinodalitat es va obrint pas a la nostra Església, però hem de ser conscients que es tracta d'un procés en el qual cal una conversió, tant personal com pastoral i estructural, per anar superant no només les resistències d'alguns, sinó també els costums i inèrcies que tenim adquirides. Deixem-nos il·luminar per l'Esperit perquè ell ens vagi marcant el camí.

El Sínode ha estat un dels processos participatius eclesials més grans dels darrers temps, què ha suposat per a l'Església?

El procés sinodal ha afavorit que ens escoltem, que perdem la por a la confrontació i que ens obrim a un diàleg profund valorant l'aportació de l'altre des dels seus dons i carismes. Caminar junts ens ajuda, no només a nivell eclesial, sinó que podem arribar a ser profecia social en aprendre que, junts, encara que en la diferència, busquem el bé comú i la construcció del Regne de Déu.

Vostè va participar en l'assemblea sinodal, com va viure aquesta experiència?

Amb una gran il·lusió i esperança. Vaig viure una experiència impressionant d'Església universal, on vaig percebre que, essent de diferents procedències, races i idiomes, amb cultures i sensibilitats diferents, amb ritus i fins i tot confessions diferents, cadascú des del seu carisma i servei en l'Església, ens uneix a tots un mateix objectiu: voler transmetre l'amor i la misericòrdia de Déu enmig del nostre món i descobrir els camins necessaris per ser més evangelitzadors avui.

Per primer cop un Sínode ha comptat amb presència femenina, amb veu i vot, és un punt d'inflexió?

Caminem junts, en corresponsabilitat, homes

D'esquerra a dreta: el cardenal Joan Josep Omella, el bisbe Francesc Conesa, el P. Fernando Cordero i Eva Fernández, al Sínode sobre la Sinodalitat l'octubre del 2024.

i dones, sense distincions. I alhora, reconeixem la gran tasca que, tants cops de manera senzilla, fan les dones a la nostra Església i impulsem la seva presència en els llocs de responsabilitat i en els processos de presa de decisions, posant en valor les capacitats i dons de cadascuna.

A què estan cridats els laics en aquest camí sinodal?

Crec que hi ha diferents reptes que el Sínode ens llança als laics. D'una banda, ens impulsa a la corresponsabilitat real i efectiva al si de les nostres comunitats i parròquies. I, de l'altra, ens estimula a viure la nostra vocació laical sent testimonis de l'amor i la tendresa de Déu enmig del món a través de les nostres obres i l'anunci explícit de la nostra fe.

Què vol transmetre als diocesans de Barcelona?

Us animo a endinsar-vos en el document final del Sínode, allà se'ns plantegen molts reptes i se'ns mostren diferents camins que podem abordar per anar fent passes cap a una Església sinodal des de la realitat de la nostra pròpia parròquia i comunitat. No serà un camí senzill, però sí apassionant, per construir una Església més familiar, més propera, més acollidora i que sempre tingui present i tingui cura dels més vulnerables.

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT